Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliserings-projekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Uge-Journalen **TIDENS KVINDER** 22. Aarg. — Nr. 49

EFTER MALERI AF CHR. F. BECK

SE DE ELEGANTE MODEBILLEDER FRA „MIDDAG KLOKKEN OTTE"

En Hyldest til Kvinden...

— et Digt om Ungdom og feminin Ynde — saadan er DUBARRY. En særlig Funktion har hvert af de eksklusive Skønhedsmidler: den dugfriske Skin Tonic (rensende og styrkende), den silkebløde Vanishing Cream (beskyttende og nærende), det atomlette Pudder, der gør Teinten yndig og mat, og den fornemme Læbestift, der giver Læberne Varme og Skønhed.

Priser bl. a.:

Skin Tonic	Kr.	7,25
Vanishing Cream	»	7,50
Poudre Atome	»	5,00
Læbestift	»	11,00

Dubarry

Redaktører:
S. ARBOE
Ansvarhavende
og GUNHILD GANTZEL
Telefon 14.606
Telegr.-Adr.: Tidenskvinder
Postkonto Nr. 1514
Rosenørns Allé 29, Kbhvn. V.

Uge-Journalen
TIDENS KVINDER

Nr. 49 — Tirsdag den 5. December 1944

*) Paa Grund af Papirrationering kan nye Kvartals-Abonnenter for Tiden ikke modtages

Erhvervsmæssig Udlejning af Bladet er ikke tilladt

Enkelte Eksemplarer: 60 Øre
Abonnementspris i Danmark 7,50 Kr. Kvartalet. Bladet sendes hver Uge i Korsbaand over hele Jorden for 10,75 danske Kr. Kvartalet inkl. Porto*)
Udgivet af
Forlagskompagniet A/S

Paul Sarauw:

HVORFOR ALTID SAA SENT?

JEG havde givet ham den for fyrretyve Aar siden.«

Det er *Johannes V. Jensens* blonde djærve Hustru, der udslynger denne Replik til en Interview'er den Dag, det er officielt, at Nobelprisen endelig er tilfaldet den store danske Digter, hvis Adkomst til den er saa evident, og som da ogsaa adskillige Gange har været nævnt i Forbindelse med den.

Og Johannes V. Jensens Hustru har saa usigelig Ret. De Værker, som har gjort Digteren værdig til at modtage de mange Penge og den store og skønne officielle Anseelse, der ligger i Nobelprisen, har han skrevet for over en Menneskealder siden, baade »Den lange Rejse«, »Himmerlandshistorier«, »Myter«, de stærke Digte, saa enkle og ukunstlede i Form og saa dybe af Indhold, og den gribende Roman »Kongens Fald«, der vil blive staaende som et af Hovedværkerne i dansk Literatur.

Men hvorfor fik han saa ikke Prisen dengang, han endnu var en ung Mand, der havde haft adskilligt mere Glæde af Pengene end nu, hvor Budskabet om den store Hædersbevisning og de mange Penge naar ham — den Halvfjerdsaarige — i en Hospitalsseng? Hvorfor skulde disse Værker blive tredive eller fyrretyve Aar gamle, før de kunde blive værdige til at gøre deres Skaber til Nobelpristager? Hvorfor har det nye, det friske, det originale saa svært ved at vinde den store, almindelige og selvfølgelige Anerkendelse?

Ja, hvorfor kommer Anerkendelsen, Berømmelsen og Pengene altid saa sent? Var det for at imødegaa denne tragiske Kendsgerning, at den kloge gamle Knark *Carl Møller* bestemte, at Humoristlegatet kun maatte udbetales til en Yngling, der var under tredive Aar? Og er der maaske en vis indre Mening i, at de unge Talenter ikke alt for tidligt og alt for let skal vinde Guld og Ære? Er det rigtigt, hvad der paastaas, at de store Præmier til unge Arkitekter og Kunstnere gør mere Skade end Gavn, fordi disse Unge, i Stedet for at modnes og udvikles gennem Modstand, faar Højhedsvanvid af denne tidlige Anerkendelse og bruger Pengene til Udskejelser, som undergraver deres Arbejdskraft og nedsætter deres Chancer for at indfri deres rige Løfter. Og har de unge fremadstræbende Malere med de mærkelige Idéer det alt for let, fordi de knæsættes af Kritikerne og købes af Mæcenerne, der maaske mange Gange slet ikke forstaar Billederne og inderst inde maa indrømme, at nogen videre Hygge giver det ikke i en Stue at have disse let forvirrede Malerier, der ligner en Færdselsulykke, hængende paa Væggen. Men de er saa angst for at synes ligesaa konservative i deres Smag, ligesaa smaatskaarne og ligesaa uforstaaende som en svunden Tid, der rynkede paa Næsen af *Manets* »Olympia« og »Frokost i det Grønne«, og som med kolde Øjne saa paa, at en skuffet og fortvivlet Vincent van Gogh tog sit eget Liv, fordi ingen havde Sans for eller gad ofre Penge paa Værker, som nu betales med svimlende Summer.

Ja, det er maaske muligt, at for tidlige Penge og for tidlig Anerkendelse i enkelte Tilfælde kan forkvakle og forflygtige unge Evner. Men i det store og hele maa det dog siges, at det er uendelig mere tragisk, hvis Lønnen for de store Idéer, de banebrydende Tanker, de udødelige Værker og det opslidende, enerverende Forskerarbejde kommer for sent.

Og desværre vrimler Historien om triste Eksempler herpaa Findes der nogen Opera, der er mere letfattelig end »Carmen«? Musikken er saa iørefaldende, at et Barn kan fløjte den, efter at have hørt den een Gang, og Handlingen er adskilligt stærkere og menneskeligere end i Hovedparten af vore kendte Operaer. Man skulde tro, at et saadant Værk straks vil blive modtaget med Begejstring af *Bizets* let fængelige og meget musikalske Landsmænd. Og saa er Sandheden dog, at Premièren, der fandt Sted paa Opera Comique i Paris i 1875, nærmest blev en Fiasko. Det var først, da »Carmen« havde været opført i England og Tyskland, at Operaen igen blev spillet i Paris, og denne Gang under øredøvende Begejstring. Men Bizet har ingen Glæde deraf. Han var faa Maaneder efter Fiaskoen i Paris død, skuffet og i yderste Armod.

Verden ved i Dag, hvad den skylder *Robert Fultons* Geni og aldrig hvilende Opfinderaand. Men hvilken Tilværelse maatte denne Mand ikke friste, hvilke Skuffelser blev der ikke beredt ham, hvilke Kampe havde han ikke at udstaa mod Dumhed og Snæversyn?

Treogtyve Aar gammel beskæftigede han sig allerede med Problemet Dampskibe, men da han ikke fandt Sangbund for sine Idéer gav han sig — med en Forudseenhed, der i Dag maa virke fuldkommen profetisk — til at sysle med at konstruere underjordiske Miner og Undervandsbaade. At de engelske Marineautoriteter viste ham den kolde Skulder, er ikke saa forbavsende, naar man ved, hvordan Autoriteter er, men ikke engang hos *Napoleon* — den Gang stormægtig Førstekonsul — fandt han Forstaaelse. Dybt modfalden vendte han tilbage til sit Fædreland, Amerika, og her fik han endelig Sukces, idet de Planer, han 25 Aar havde tumlet med, resulterede i, at han den 8. August 1807 kunde præsentere Verden det første Skib, drevet med Damp. Men var hans Lykke dermed gjort? Nej. Verden tillagde ikke hans Opfindelse større praktisk Betydning, og hans sidste Aar var forbitrede af Kamp for det daglige Brød. Først da han var død, forstod hans Landsmænd, hvad Fulton havde gjort for Verden, og Kongressen skænkede hans Børn en Hæderspris.

Man kan vist ikke bebrejde Kongressen, at den var saa sen i Vendingen. I den Retning er Verden altsaa ikke blevet bedre siden.

Om Forsidebilledet se Teksten Side 10.

GIV OG ØNSK *Skønhed og Slankhed* PAA GAVEKORT

BEAUTY-VAC, det epokegørende nye Skønhedsapparat, kan give enhver Kvinde en slankere Skikkelse og et smukkere Ansigt, og denne vidunderlige Gave kan nu gives og faas paa Gavekort, udstedt til een eller flere BEAUTY-VAC Behandlinger.

Kort sagt — til denne Jul kan De ønske Dem elegantere Ben, smallere Talje, slankere Hofter, Fjernelse af en skæmmende Dobbelthage, eller en komplet Ansigtsforyngelse — og være sikker paa at faa Ønskerne opfyldt ved blot at skrive et »BEAUTY-VAC-Gavekort« paa Ønskesedlen.

Er Deres Dobbelhage for stor, kan BEAUTY-VAC hjælpe Dem.

Fedtpuderne paa Hofterne eller i Taljen kan reduceres.

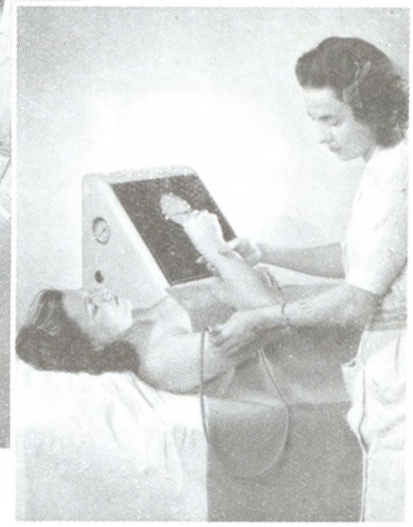

For kraftige Overarme kan modelleres slanke . . .

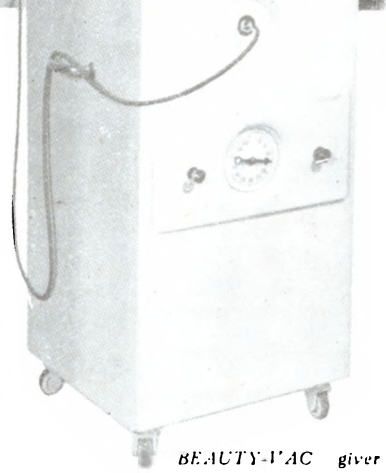

BEAUTY-VAC giver Huden fornyet Elasticitet og reducerer Rynker og Furer . . .

For tykke Smalben kan blive smukke og velformede igen . . .

Vægttab paa indtil 800 g ved en enkelt Behandling.

Ved Behandlingen med BEAUTY-VAC føres en Klokke langsomt hen over Huden, som suger den til sig. Derved opstaar en forøget Cirkulation af Legemets Vædsker paa de paagældende Steder, idet Vævene saaledes skylles igennem af Lymfe- og Næringsstoffer og reducerer de overflødige »Puder«. Virkningen er saa prompte, at man umiddelbart efter en Behandling har konstateret Vægttab hos Klienten paa indtil 800 g.
Dertil kommer, at Behandlingen ikke blot er aldeles smertefri, men tilmed yderst behagelig og *giver et forøget Velvære.*
Gavekort fra Kr. 35.—.
Brochuren, som disse Billeder er hentet fra, giver indgaaende Oplysninger om de sensationelle BEAUTY-VAC Behandlinger. Skriv eller ring efter den — saa sender vi den omgaaende og gratis.

BEAUTY-VAC

v/ Moyell & Co., St. Strandstræde 19, Kbh., Tlf. Byen 8140

KØBENHAVN: Beauty-Vac Klinikken, St. Strandstræde 19. Byen 8140. *2 Apparater.*
Buenos Aires, Vimmelskaftet 42 B. Palæ 5750.
Bouclé Salon, Østerbrogade 17. Øbro 5845.
Chez Du Pont, Frederiksberggade 38. Palæ 3262.
Børge A. Jahnke, Reventlowsgade 4. Eva 2650, Eva 2655.
E. H. Salonen, Søborg Hovedgade 40, Søborg 721. *2 Apparater.*
Fru Godbey, Martensens Allé 8, V. Vester 3755.
Frk. Kamma Hensler, Vesterbrogade 52, V. Eva 4387 u.
Fru Lorée's Klinik, Østerbrogade 39, Ø. Øbro 3913.
Frk. Sara E. Jensen, Ny Østergade 23, K. Palæ 9362.
Fru Ingrid Ryssel, Gl. Kongevej 25, V. Vester 9850. *2 Apparater.*
Ester og Emil Vodder, Østerbrogade 29, Ø. Øbro 3824.

ODENSE: Beauty-Vac Klinikken, Mageløs 12. Telf 974. *3. Apparater.* (efter 20. December).

AARHUS: Frk. Ellen Dybdal, Sønder Allé 12. Telf. 11 441.

ESBJERG: Totosalonen, Kronprinsensgade 40. Telf. 403.

HORSENS: Frk. Karen W. Christensen, Søndergade 40. Telf. 668.

SILKEBORG: Fru Petra Hansen, Østergade 7. Telf. 1205.

SKIVE: Fru Rigmor E. Noer, Frederiksgade 3. Telf. 285.

SLAGELSE: Leda Salonen, Fisketorv 5. Telf. 588.

VIBORG: Frk. Rigmor Laursen, Mathiasgade 31.

SPORT
CROME & GOLDSCHMIDT
FORLAG

Det er en Bog om Skiløb, skrevet af en virkelig Ekspert. Einar Bergsland er den Mand i Norge, der ved mest om dette Emne. Bogen, der specielt er skrevet med Henblik paa danske Forhold, er udgivet af Crome & Goldschmidts Forlag. 1. Oplag paa 3000 udsolgt. Nyt Oplag: 3000 lige udkommet.

Læs hvad Pressen skrev om Bogen:

Berlingske Tidende: En Bog om Skiløb af en første Rangs Skiekspert.

Politiken: Den helt rigtige Bog har man hidtil savnet, nu er den kommet. — En Bog som faktisk enhver Skiløber burde eje.

Nationaltidende: Den lærer En alt, hvad en Skiløber skal kunne.

Berlingske Aftenavis: Det er sikkert den mest fyldestgørende Ski-Instruktionsbog, der er udkommet herhjemme.

Ekstrabladet: Den skisportsinteresserede Ungdom kan ikke faa nogen bedre Vejleder end Einar Bergsland.

B. T.: En smuk og praktisk Bog, som ingen Begynder kan undvære.

Faas hos Boghandlerne over hele Landet.

Et særpræget

Billederne paa denne Side:

Øverst: Fra Atelieret med stilfulde engelske Stole og et Louis Seize Bord ses i Haven en henrivende Kvindeskikkelse — et af Billedhugger Wandahls smukke Arbejder.

Midten: Et smukt Interieur fra det store Atelier.

Nederst tv.: Paa det kønne danske Empirechatol med indlagt Citrontræ staar Frederik den Sjettes Ordensskrin. Ovenover hænger et Maleri af Wassmann.

Nederst th.: Det hyggelige Soveværelse med mørkeblaa malede Døre og Paneler og røde Bjælker i Loftet.

Billederne paa næste Side:

Øverst: Frederik den Femtes Buste under den smukke Parthenon-Frise.

Midten: Hulrummets azurblaa Baggrund ser lækkert ud til Kaminens hvide Flader, der danner en smuk Baggrund for Billedhuggerens Arbejder.

Nederst tv.: Et Hjørne af Biblioteket med de hvidmalede indbyggede Reoler.

Nederst th.: Atelierets stilfulde Empirestue, hvor næsten hele Ydermuren er Vindue.

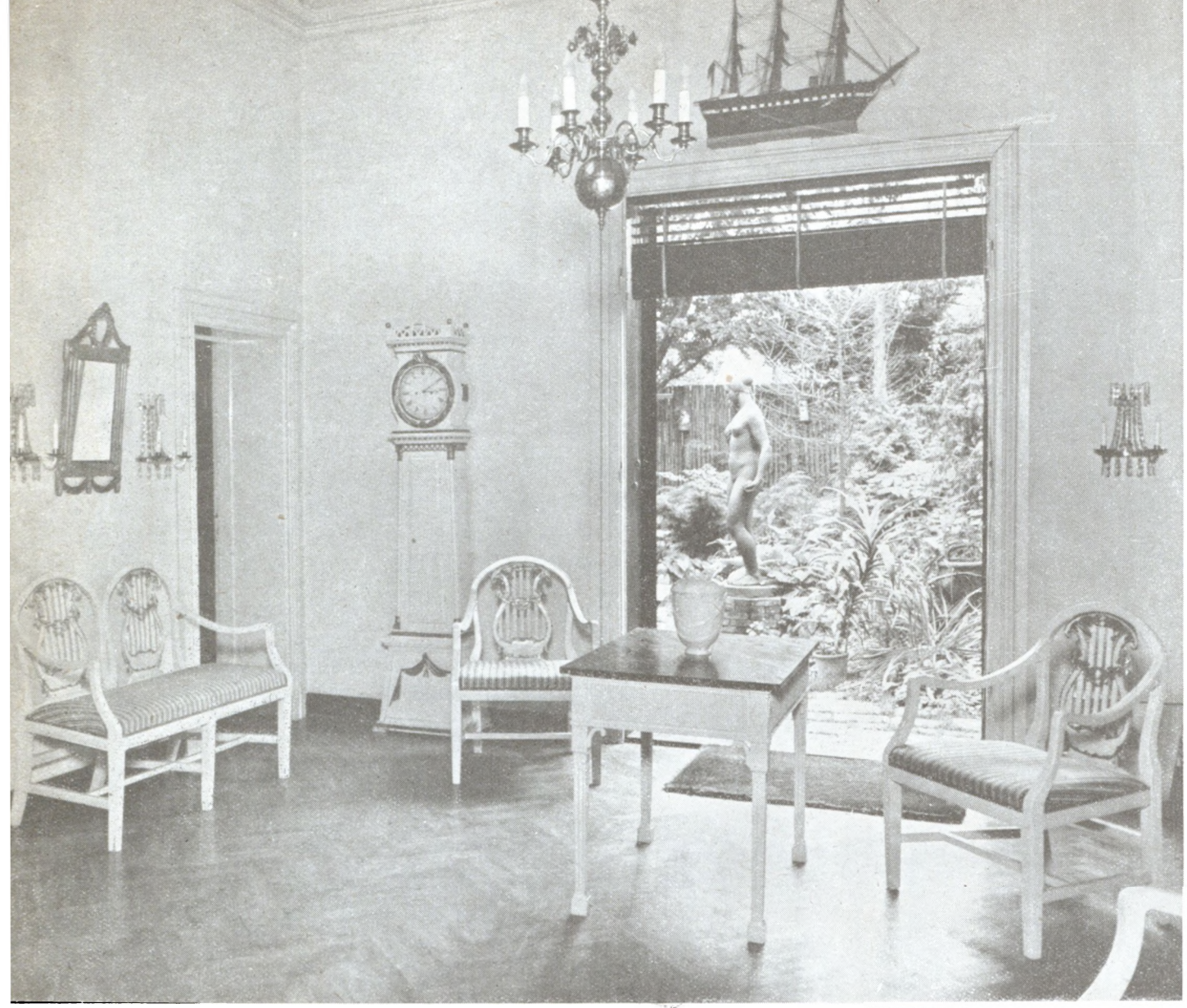

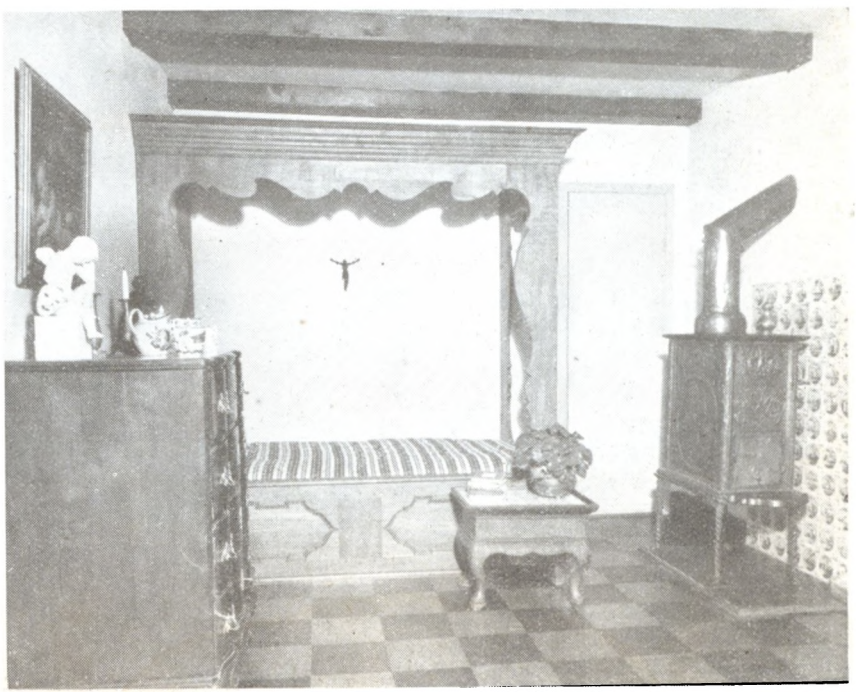

Ungkarlehjem

Hos Billedhugger Finn Wandahl

Tekst: Irme Enghusen – Foto: John Jørgensen

I en sand Eventyrhave, hvor smalle Stier slynger sig gennem tætte Buskadser, ligger Billedhugger Finn Wandahls hyggelige graapudsede Hus med Døre og Vinduesrammer i en indbydende ultramarinblaa Farve.

Gennem en lille hvidlakeret Entré med Væggene beklædt med hvidt Tapet overdrysset med grønne Efeublade kommer vi ind i det højloftede, lyse Atelier og standser et Øjeblik ganske betaget ved Synet af den Skønhed og Kultur, der straaler ud fra det pragtfulde Rum. Det egentlige Atelier strækker sig gennem hele Husets Bredde og Højde, men Billedhugger Wandahl har ved at bryde gennem den ene Langvæg med sikker Smag udvidet det store Rum med en intim Empirestue, hvis smukke Møbler og henrivende Tapet danner en smuk Kontrast til det store Atelier med de hvide Vægge.

Næst efter Atelierets betagende Storhed fanges Øjet af en Kæmpebuste af Frederik den Femte, en Kopi af Sallys Rytterstatue. Den troner i al sin Hvidhed paa et sort Flygel under en Parthenon-Frise, der skildrer et af de livfulde Rytteroptog fra Templet paa Akropolis.

(Fortsættes Side 24).

Omkring Frøkenerne

Agnes von Krusenstjerna forsvarer sig mod Beskyldningerne for at skrive Nøgleromaner og kommenterer Frøkenerne von Pahlen.

Øverst: Regimentets Datter. Agnes Krusenstjerna som 12—13-aarig i 1907 paa Ekcerserpladsen i Mohed.

Midten tv.: Den 20-aarige Agnes von Krusenstjerna.

Midten th.: Dette Billede er taget af Forfatterinden i Paris i 1922.

Nederst: Magister Kjeld Elfeldt.

DER staar Sensation om Agnes von Krusenstjernas mærkelige Roman: Frøkenerne von Pahlen. Med de tre første Bind: De blaa Rullegardiner, Kvindegaden og Høstens Skygger, 1930, 1931, gik det endda. De kom ud hos Bonnier ganske som Forfatterindens tidligere Arbejder, men Forlaget nægtede at lægge Navn til de følgende Bind: Huset ved Johannes Kirken og Elskende Par, som maatte udgives andet Steds og vakte en Storm af Forargelse, da de kom frem i 1933. Ingen Ord var for haarde til den Forfatterinde, som man tidligere havde hævet til Skyerne. Luften dirrede i Stockholm af heftige Polemikker. Denne Gang var Forfatterinden gaaet over Grænsen. Ingen Kvinde kunde tillade sig at berøre Emner som Homoseksualitet med saa dristig en Aabenhjertighed, sagde nogen, medens Ungdommen i lidenskabelig Begejstring hyldede den Forfatterinde, der havde haft Mod til at skære helt igennem al forældet Reaktion. Romaner skrev man for voksne Mennesker og ikke for Konfirmander, og kunde man ikke taale at læse Sandheden, var der den Udvej at holde sig fra Bøgerne.

Godt ti Aar efter al denne Sensation foreligger Frøkenerne von Pahlen altsaa i Dag i dansk pletfri Oversættelse ved Astrid Ehrencron Kidde. Sensationens stormende Hav er blevet til nogle ganske faa Krusninger. Kritiken er ikke mere lammet eller forfærdet — den er hærdet gennem de sidste Aar. Maaske bliver Læseren det.

Frøkenerne von Pahlen er ikke Agnes von Krusenstjernas Hovedværk og kan ikke tage Pladsen fra Fattigadel, der foruden Novellerne er det bedste, den store, svenske Forfatterinde har skrevet. Men det er en gribende og fascinerende Bog, dybt alvorlig, fri for enhver Sensation, i sig selv et rystende Dokument, som skræller det degenerede Adelsmilieu, der skildres, indtil hvert Menneske staar, som det er skabt — nøgent, ynkeligt — og dog en Bog med stor Skønhed, inderlig Ømhed og Finhed. Tag første Bind: Det blaa Rullegardin. Hvem kan undgaa at blive fortryllet af den blide Tone, af Forfatterindens usandsynlige Indsigt i Kvindesindets inderste Kroge, af Barneskildringens Sarthed og Ynde. Senere? Ja, senere udvikles Børnene og bliver til voksne Mennesker med voksne Menneskers Længsler og Lidenskaber, kommer ud blandt andre og ser Livet, som det er, skønt og hæsligt mellem hinanden. Men trods alle Storme staar Petra og Angela ved Værkets Slutning lige rene, to Mennesker, hvis Hjertevarme har baaret dem gennem alt Smuds. I Sandhed ingen Bog for Konfirmander, men en Oplevelse for alle tænkende Mennesker.

Hvordan var den Kvinde, der skrev saadanne Bøger? Man kan ikke lade være med at interessere sig for Forfatterinden bag Værkerne. Hvordan saa hun selv paa alle de Angreb, man rettede mod hende? Man dømte hende som Forfatter af Nøgleromaner, som blot og bar Reporter af Virkeligheden. Om dette skriver Agnes von Krusenstjerna uhyre interessant i Kroniken: Hvordan jeg blev Forfatter, som offentliggjordes i Berlingske Aftenavis 1939.

»Jeg er ikke sikker paa, at jeg *blev* Forfatter. Maaske er jeg født til det. Min Mormors Far var Erik Gustaf Geijer, og jeg bilder mig ind, at en tung Draabe af Musikerens Blod har blandet sig med de skotske og baltiske Soldaters og allerede tidligt er trængt ind i min Haand og gav den Lyst til at skrive.

Jeg er glad og taknemmelig for denne Draabe Blod, og jeg kan ikke tænke mig en dejligere Beskæftigelse end at skrive.

Naar jeg skriver, er jeg sammen med mine opdigtede Personer. De hilser mig om Morgenen med et venligt eller ondskabsfuldt Smil, alt efter hvem de er. I lange Perioder er jeg omgivet af dem hver Time paa Dagen, og jeg behøver saaledes ikke at opsøge andre for ikke at være alene. De Glæder og de Sorger, som de forvolder mig, gemmer jeg i mit Sind. Det er en Verden, som helt og holdent er min, og som ingen kan tage fra mig.

Man har talt en Del om mine »Nøgleromaner« og »Selvbiografier«. Meget af det, som er sagt, skyldes maaske — eller rettere jeg ved, at det skyldes — Ønsket om at skade mig og mine Bøger. Man siger, at jeg ikke er Forfatter, men at jeg henter mit Stof direkte fra Livet, jeg er en »Fotograf«, som fotograferer, en »Reporter«, som refererer de Ansigter og Udtryk, som jeg har mødt og set omkring mig.

Tør jeg vove at sige en Smule imod? Maa jeg løfte en lille Finger til Protest? Naar den livlige Franskmand vil udtrykke, at man har sagt noget, som han synes er helt hen i Vejret, ryster han ikke paa Hovedet, men løfter Pegefingeren i Højde med sit Hjerte og fører den gentagende frem og tilbage saa stærkt, at Luften omkring ham sættes i Svingninger. Tillad mig at gøre det samme.

Det følger af sig selv, at jeg, naar jeg fortæller om en ung Piges Barndom og Ungdom, daarligt kan skildre noget andet Milieu end det, jeg selv kender. Jeg er ikke født paa Østersøen eller i Fjeldene eller oppe i Lapmarken. Heller ikke i et Skomagerværksted. Jeg er født i en Garnisonsby. Jeg voksede op i andre Garnisonsbyer. Alt som min Far steg i Graderne som Officer, blev jeg sammen med ham flyttet fra By til By, og herefter forekommer det mig, at Milieuet i min Romanserie »Fattigadel« giver sig af sig selv.

Men andre har ment noget andet. De mener aldeles ikke, det er noget, der er givet og falder af sig selv. Forfatterinden er født i den og den Garnisonsby, siger de. Hun har som ung Pige boet i den og den By, og hun har den Frækhed at skildre Livet her. Her i vores By.

Udskældningen af Nøgleromanernes Forfatterinde er hermed i fuld Gang.

Men er Erindringerne og Minderne ikke den Kilde, hvoraf Digteren stadig øser? Naar jeg bøjer mig ned over Kildens klare Vandspejl, ser jeg Billeder, som heftigt berører mig. Maaske kender jeg de Ansigter igen, som jeg ser; men det kan ogsaa være ukendte Skikkelser, som viser sig, Mennesker, som en Gang har krydset min Vej, eller som jeg har mødt i Nattens Drømme. Jeg former min Haand til en Skaal, hvori jeg fanger Vanddraaberne. Straks kruses Overfladen af smaa flygtende Bølger. Billederne skifter Udseende, Farverne skifter, og fra det utilgængelige Dyb stiger der sydende Bobler op, som om hele Kil-

von Pahlen...

To kendte Litteraturkritikere, som har truffet Forfatterinden, udtaler sig.

Ved MARGRETHE SPIES

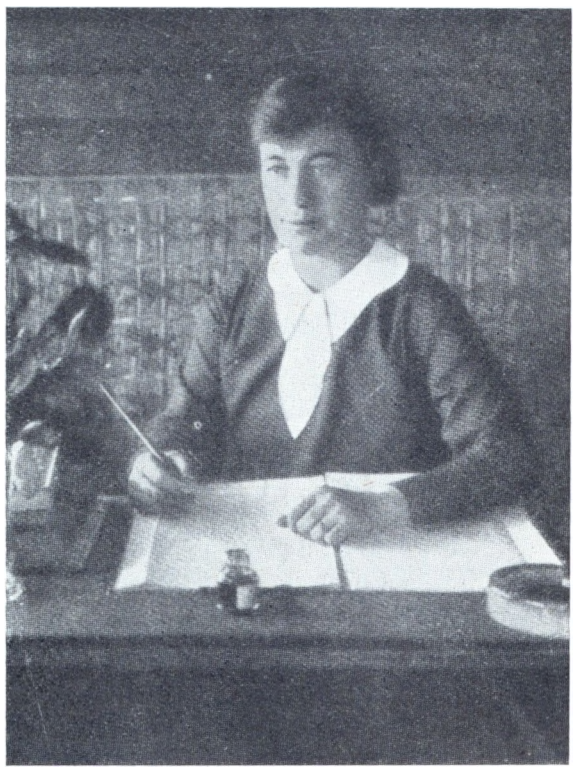

Øverst: Der er en lille Pause i Arbejdet paa Fattigadel. Billedet er taget i 1936 i Kephissia, et Kursted ved Athen.

Midten tv.: Her er hun blevet Tony-Bøgernes Forfatterinde.

Midten th.: Agnes von Krusenstjerna arbejder paa Frøkenerne von Pahlen.

Nederst: Magister Emil Frederiksen.

den var bragt i Kog. Noget fuldkommen nøjagtigt, noget fuldstændig eksakt kan min Erindring vel ikke gengive om de Mennesker, jeg har levet sammen med i Aarenes Løb og i de mange Dages og Nætters ilende Løb lige fra min tidligste Barndom. De Billeder, der stiger op til Erindringens Overflade, forandrer sig med Rytmen i mit Blod, og Klangen i mit Hjertes Slag giver Stemmerne en anden *timbre*, end de maaske havde i de svundne Dages Virkelighed. De er nu »opdigtede« Væsener. Saaledes bliver Digtning til.

Et blaanende Bjerg i det fjerne bliver for Digterens Øjne til det brusende Hav, og det brusende Hav bliver til en uendelig Slette, hvorover Skumringen evigt hviler. Den sølvklare Tone fra en Klokke giver Ekko i hele Verdensrummet, og Tordenens Buldren fortoner sig som en Rottes Piben. Hvorledes skulde jeg kunne huske »eksakt« og siden som Fotograf og Reporter gengive det, jeg har set og oplevet. Mit Liv er sælsomt og vidunderligt, tomt eller mættet med Sol, alt som Dagene skifter, og Vinden blæser. Man bedes da tilgive, at jeg prøver at fæstne mine Indtryk paa Papiret, som jeg ser dem i dette Nu, og som jeg føler dem i Øjeblikkets Hjerte.«

Det er et blidt Forsvar, unægtelig af en anden Tone end hendes Mands, David Sprengels, store Antologi, samlet og udgivet for at slaa alle Stemmer ned, der ikke hævede sig til Forfatterindens Gunst. Men hvad siger nu de to danske Kritikere, der har truffet hende privat? Vi beder først Magister Kjeld Elfelt om en Udtalelse. Magisteren kendte den store svenske Forfatterinde gennem en Aarrække.

»Jeg traf Agnes von Krusenstjerna første Gang i 1929, da hun skrev paa første Bind af Frøkenerne von Pahlen, der er hendes stærkeste, men ikke bedste Værk. Jeg var inviteret hjem til hende sammen med svenske Forfattere. Hun virkede lidt søvngængeragtigt paa mig denne første Gang, som et Menneske, der har taget for meget af en Medicin, paa een Gang langt borte og meget livlig — som let beruset.

Hun talte ofte om Sindssygen, der krydsede hendes Vej som Skyggen af en Ørn, var meget lidt interesseret i aktuelle Spørgsmaal. Her maatte hendes Mand, David Sprengel, træde til. Han virkede som en diskret Mand, der holdt sig i Baggrunden; men naar han slog ud med Haanden, gjorde det kloge Dyr, hvad det skulde. Ellers var hendes Konservation elskværdig, fjern, men hun holdt sig ikke saa fjernt tilbagetrukken, som man ofte hører. Jeg traf kvindelige Kunstfotografer og flere Forfattere i hendes Hjem; men man saa hende aldrig ude. Hun var stærkt interesseret i at faa sine Bøger ud paa Dansk og bad mig forsøge. Dengang havde det sine Vanskeligheder. Først da jeg havde oversat et Par af hendes Noveller og holdt et Radioforedrag om hende, blev man interesseret herhjemme.

Der er ingen Tvivl om, at Manden havde stor Indflydelse paa hende. Hun var jo forrykt i Perioder og indlagt, og det var ham, der holdt hende til. Han har formet hende paa godt og ondt. Hjemmet virkede forfinet, men overfyldt med Skaale og Nips alle Steder, saa man havde svært ved at røre sig, men det havde et Særpræg.

Under det voldsomme Røre efter Frøkenerne von Pahlens stærke Partier, udgav David Sprengel en Kæmpeantologi, der angreb alle, som ikke anerkendte hans Kone. Den kunde jeg ikke goutere og skrev det i min Anmeldelse. Derefter var jeg ikke mere en Ven af Huset, men holdt dog en vis Forbindelse vedlige gennem fælles Venner. I de sidste Aar gik det sørgeligt ned ad Bakke med dem begge.

Saa lige endnu eet. Herhjemme udgiver man efter min Mening de udenlandske Forfattere efter et helt forkert Princip. Først oversætter man Hovedværket, saa den næstbedste Bog og ender med Debutbogen. Det giver et helt skævt Billede af Forfatteren. Nu kommer Frøkenerne von Pahlen som en Slags Højdepunkt. Det er Fattigadel, der er hendes Hovedværk.«

Magister Frederiksen traf den svenske Forfatterinde syv Aar senere og tegner her et noget andet Billede:

»Jeg traf Forfatterinden, da hun var *tabu* i stockholmske Kredse — dengang de farlige Dele af Frøkenerne von Pahlen var udkommet. Den Dame, der inviterede mig, gjorde mig da ogsaa opmærksom paa Forholdet og spurgte mig, om jeg alligevel ønskede at være sammen med hende.

Hun var omgivet af den Skandaledis, som var uundgaaelig i Foraaret 1936. Værten var en stockholmsk Læge, der havde kendt Strindberg og var meget inde i Strindbergsk Forfatterskab og netop dengang blev Agnes von Krusenstjerna sammenlignet med Strindberg. Det var ganske tydeligt, at hun var hæmmet af det ilde Ry, men hun sagde ikke noget om det. Som alle skabende Kunstnere levede hun i sin egen Verden. Jeg vekslede kun nogle faa Almindeligheder med hende, men saa skete der et pudsigt lille Intermezzo. Da en Dame i Kredsen kaldte mig ved mit nom de guerre Antonius, vaagnede hun pludselig op og saa paa mig med et ængsteligt genkendende Blik. Jeg kan endnu se hendes angstfulde Øjne hvile paa mig, som var jeg en farlig Person. Antonius er som bekendt en af de seksuelt dubiøse Personer i Viveka von Lagerkronas Historie. Saa blændede hun pludselig af, og der kom et svagt Smil om hendes store mandhaftige Mund. Jeg mindede alligevel ikke om hendes Antonius. Jeg syntes, hun lignede sin Oldefar Geijer meget med den store Mund.

Hendes Mand forekom mig meget forvirret, og jeg tror ikke, hans Indflydelse var til Gavn for hende. Paa den anden Side tog hun sin Tilflugt til ham, naar der var noget, hun skulde huske eller vilde have pointeret. Han var uden Tvivl hendes Støtte i Livet.«

Giver disse smaa Karakteristiker ikke et udmærket Billede af Forfatterinden privat og et Billede, der stemmer sammen med Læserens eget Indtryk? For ligesom at afrunde dette lille Overblik, citerer jeg nogle Linier, som Agnes von Krusenstjerna skrev i Sprengels Antologi og kaldte »Efterskrift til Frøkenerne von Pahlen. Grublerier i Trætheden bagefter«. Der staar blandt andet: »Skal jeg da elske dem, jeg skriver om? Disse uhyggelige Virkelighedsfigurer? Er de ikke — jeg er selv forbavset over, hvor let min Pen løber — for er de ikke forfærdelige? Skrække-

(Fortsættes Side 28).

FORDI JEG ELSKER DIG

Roman af Mary Roberts Rinehart

RESUME

K. le Moyne, der er fremmed i den lille By, lejer sig ind hos Elissas Moder Anna Marrast, og hendes Moster Harriet. Elissa er 18 Aar og har en god Ven, som hedder Toni, samt et lille Egern, der hedder Reginald. Moster Harriet, der har understøttet Fru Marrast i mange Aar, beslutter at aabne et Modeatelier for sig selv. Elissa vil være Sygeplejerske og beder K. blive boende for at hjælpe Moderen. Ved Hjælp af en berømt Modelæge, Dr. Max Drevon, som K. kender, men ikke ønsker at træffe, bliver hun Sygeplejeelev. Elissa og K. spiser paa en Restaurant i Omegnen. Herhen kommer ogsaa Max Drevon med en Sygeplejerske, Carlotta, han i Øjeblikket interesserer sig for. Carlotta bliver forskrækket ved at se K., som hun har truffet tidligere, og forsvinder, før han faar Øje paa hende. Elissa bryder definitivt med Toni og begynder som Elev paa Hospitalet, hvor Carlotta bliver hendes Overordnede og er meget ubehagelig mod hende. Elissas Mor bliver syg og tilses af Max Drevon, der møder K. og genkender ham som en berømt Læge og Studiekammerat, der paa Grund af en Fejl har trukket sig helt tilbage. I et Brev foreslaar han ham at komme tilbage eller tage ny Eksamen i sit nye Navn, men K. vil ikke. Carlotta forelsker sig i Max og er skinsyg paa Elissa. Beatrice, en Veninde af Elissa, gifter sig med en rig Udhøler, Louis Lafont, og lejer Marrasts Lejlighed. Elissas Moder faar et alvorligt Hjerteanfald og dør. Lafont forårsager en Bilulykke under Beruselse, og Chaufføren, Albert Rosenfeld, en af Elissas Bekendte, saares haardt. Af Skinsyge faar Carlotta Elissa til at give Albert forkert Medicin, saa han er ved at dø, men K. redder hans Liv.

De mener maaske, at Toni Bograng trænger til mig?«

»Nej, bestemt ikke Toni.«

Hvis han havde læst nogen Opmuntring i hendes Øjne, havde han ganske sikkert fortsat, men han blev advaret af hendes Mangel paa Forstaaelse.

»Hvis De mener Max Drevon, tager De ogsaa fejl. Han er ikke forelsket i mig ... altsaa ikke mere, end han er i andre Pigebørn. Han kan lide at være sammen med mig — det ved jeg, men det betyder ikke noget alvorligere for ham.«

»De siger, at han kan lide at være sammen med Dem. Hvordan med Dem selv?«

Elissa havde hele Tiden siddet paa en lav Stol ved Ilden, men nu rejste hun sig pludselig.

»Jeg forguder ham,« sagde hun med skælvende Stemme. »Naar jeg ser ham paa Operationsstuen, rolig og beherskket, medens alle de andre farer nervøse omkring, synes jeg, han ligner en Gud.«

Halvt forlegen over sit spontane Udbrud vendte hun Ryggen til ham og stirrede ind i Ilden. Det var godt for K., at hun ikke saa hans Ansigt. Fortvivlelsen lyste ud af det.

»Er det nu virkeligt,« sagde han efter et Øjebliks Forløb. »Er De helt sikker paa, at De ikke er forblændet, Elissa?«

»Det er sandt. Forfærdeligt sandt.«

Hendes Stemme var grødet, og han forstod, at hun græd.

»Maaske betyder det ogsaa noget for ham?«

»Saa er det i hvert Fald færdig nu efter alt det her. Hvis han virkelig havde brudt sig om mig, vilde han være kommet her over i Aften. Naar man kommer i Ulykke, trænger man til sine Venner.« Hun vilde aldrig vende tilbage, fortsatte hun lidenskabeligt. Hun var uskyldig og var blevet uretfærdigt anklaget. Hvis de troede det om hende, kunde hun ikke vende tilbage til deres gamle Hospital.

Lidt efter sagde hun Godnat og gik, men vendte sig om i Døren og lo med skælvende Læber.

»De har gjort mig godt. De har næsten givet mig Troen paa mig selv tilbage.«

Med en af de hurtige Bevægelser, som var typisk for hende, lukkede hun pludselig Døren og kom ind igen. K., som troede, at hun var gaaet, sank tungt ned i sin Stol.

»De er min bedste Ven i Verden,« sagde Elissa bagved ham og bøjede sig ned og kyssede ham paa Kinden.

Et Øjeblik efter var Døren lukket og K. sad alene tilbage med den Blanding af Lykke og Kval, som Aftenen havde bragt ham.

XX. KAPITEL

Maanederne gik, og det var først i April. Harriet var rejst en lille Tur til Udlandet i Marts og kom nu hjem belæsset med nye Modeller og Idéer.

Lola Castro havde klaret Udsalget og havde faaet nyt Job ved Foraarsstofferne. Hun begyndte at holde sit Hoved højere.

Paa Elissa, K. og Beatrice havde Vinteren sat sine dybe Spor. Beatrice, der havde tilpasset sit Liv efter de nye Forhold, var blevet alvorligere og mere tankefuld end før. Hun var nu næsten altid alene nu.

Elissa var blid som sædvanlig, men havde mistet lidt af Glansen i sine Øjne, og hendes Stemme var blevet dybere. Hun havde altid været en smuk Pige, nu var hun køn og blid. Hun havde genoptaget sit Arbejde paa Hospitalet, men paa Børneafdelingen.

Forretningen var ikke gaaet saa godt hos Schwitters, som de havde ventet. Der var for stille og roligt, sagde Folk, ikke engang Tillis lækre Kyllinger og sprøde Pandekager kunde trække nok Folk til. Omkring første Maj blev Tillis Tvivl til Vished. Da Schwitter en Morgen kom ind i Køkkenet, sad Tilli med Forklædet for Ansigtet. Han gik hen til hende og lagde Haanden paa hendes Hoved.

»Tror du, det kan være rigtigt?«

»Jeg er fuldstændig sikker,« hulkede hun.

»Vil du ikke gaa til en Læge?«

»Det er vel nok det bedste, at jeg snakker med en eller anden,« sagde hun uden at se op. »Du maa ikke tro, at jeg bebrejder dig. Jeg har jo hele Tiden ønsket mig et Barn. Og jeg tænker heller ikke paa Besværet.«

»Vi skulde maaske nok have tænkt paa dette lidt før, men alt, hvad jeg tænkte paa, var bare at faa lidt Glæde ud af Tilværelsen.« Han klappede ømt hendes Arm. »Jeg har været saa lykkelig, Tilli! Hvad jeg end har bestilt om Dagen, har jeg altid længtes hjem efter dig. Jeg siger ikke saa meget, men jeg tror, du forstaar mig.«

Uden at se op lagde hun sin Haand paa hans.

»Vi begyndte nok forkert,« sagde hun. »Man kan ikke bygge Lykke paa noget, der er forkert. Du og jeg kan sagtens klare os, men for det lille Væsen, der kommer til Verden, bliver det noget andet.«

Schwitter var holdt op med sin Gartnervirksomhed, men Selskaberne, der var kommet i Bil, kom ikke igen. Og da han nu opsøgte nogle af sine gamle Kunder fra før i Tiden, var det for sent. Andre var kommet i Stedet for ham, og Folk havde allerede anlagt deres Haver for Sommeren. I Midten af Maj var de helt klar over, at Kroen ikke kunde give dem nok at leve af.

»Vi kan ikke klare den, Tilli. Og ved du hvorfor? Vi er for anstændige, det er Fejlen.«

Han sagde det absolut ikke ironisk. Trods sin Erfarenhed var Tilli ukyndig om, hvordan det gik for sig ude i Verden. Han maatte derfor forklare hende nøjere.

»Vi maa lave en Slags Hotel,« sagde han forsigtigt. »Sælge til ligegyldig hvem, der kommer og ... hvis nogle Selskaber har Lyst til at overnatte ...«

Tillis blege Ansigt blev rødt af Vrede.

»Det vil jeg aldrig gaa med til.«

Han forsøgte et Kompromis.

»Hvis det er daarligt Vejr, og Gæsterne er gifte?«

»Hvordan kan vi vide, om de er gift eller ej?«

Han beundrede hende for hendes Holdning overfor det nye Projekt. Han havde altid agtet hende, men Situationen tillod ikke, at de saa paa, hvad man kunde eller ikke kunde. Der var flere umøblerede Værelser i Huset, og han talte allerede om, hvordan de skulde møbleres. Paa en Maade skammede Schwitter sig over sig selv, men Tanken lokkede ham. Han var ikke ung længere; han havde de store Udgifter til sin Kones Ophold paa Sindssygehospitalet, og naar der nu kom et lille Menneskebarn, havde han tre at forsørge.

Og en Aften, da Tilli var gaaet tidlig i Seng, klædte han sig stille om og kørte til en Kro to Mil derfra. Da han kørte hjem, var han fast besluttet paa at lave sin Kro om. Han vilde først og fremmest møblere Værelserne ovenpaa, derefter skaffe ekstra Hjælp fra Byen; en Bar maatte der ogsaa være og et Klaver og desuden et Billard.

Tilli gjorde øjeblikkelig Oprør — og det fuldstændigt. Da han ikke var til at rokke fra sine Planer, indgik hun et Kompromis, som var nødvendigt grundet paa hendes Tilstand. Hun kunde ikke forlade ham, men hun vilde ikke blive i det istandsatte Hus.

Da en Flyttevogn kom fra Byen med en Mængde Møbler fra en Afbetalingsforretning, flyttede Tilli over i Seletøjskammeret og indrettede sig der.

»Jeg rejser ikke fra dig, og jeg bebrejder dig ikke noget, men jeg vil ikke have noget at gøre med din nye Forretning.«

Saadan gik det til, at K. — der havde Lyst til at røre sig og lod Maalet for sin Tur blive Tillis Kro — blev staaende fuldkommen overvældet paa Landevejen. Det lille Hus summede som en Bikube, og paa Parkeringspladsen stod lange Rækker af Biler. Restauranten og Bar'en var propfulde, og Tjenere i hvide Jakker rystede Drinks til de mange tørstige Sjæle. I Haven stod der Borde med kulørte Duge og over Indkørslen prangede et flot nyt Skilt.

Schwitter selv saa rask og levende ud. Og over et Glas Øl fik K. lidt af Historien.

XXI. KAPITEL

Takket være en Samtale mellem Drevon og Oversygeplejersken kom Elissa paa Operationsstuen i Slutningen af Foraaret.

Forsidebilledet til Nr. 49 er efter Maleri af Chr. F. Beck: Udsigt over Christianshavn. Efteraarsudstillingen 1944, Charlottenborg. Tilhører Gross. William Prieme.

»Hvornaar har De tænkt paa at slippe Frøken Marrast løs paa Operationsstuen,« spurgte Dr. Drevon Oversygeplejersken.

»Det sker som Regel det andet Aar, Doktor Drevon.«

»Jeg vil i nærmeste Fremtid faa nogle meget interessante Operationer. Jeg forlanger det selvfølgelig ikke, men hvis De tillader det, vilde Frøken Marrast lære en Bunke af dem.«

Oversygeplejersken gik videre fuldkommen klar over, at Dr. Max Drevon ventede at se Frk. Marrast til den næste Operation.

Det var temmelig vanskeligt at forflytte Elissa nu, for Carlotta var syg, hun havde været daarlig en Maaneds Tid og laa nu med høj Temperatur.

Elissa blev dog trods alt flyttet til Operationsafdelingen allerede samme Eftermiddag.

Forholdet mellem Max og Elissa havde naaet det Punkt, der forekommer i ethvert Forhold mellem Mand og Kvinde, hvor det enten maa gaa frem eller tilbage, det kan blot ikke blive ved at fortsætte paa samme Maade. Denne kritiske Tilstand havde nu varet nogle Maaneder og gjorde Max helt ude af sig selv.

Han kunde ikke foretage sig noget. Forholdet mellem ham og Carlotta var blevet spændt og irriterende. Han vidste, at hun var rede til at lægge alle Hindringer i Vejen for ham, og vovede ikke at tage en endelig Afgørelse med hende.

Hvis Elissa undrede sig over Max, beholdt hun det i hvert Fald for sig selv. Kun om Aftenen, naar hun sad alene paa sit Værelse, forsøgte hun at finde ud af Meningen med sig selv og Dr. Drevon.

To Motiver havde drevet Max til at faa Elissa paa Operationsstuen. Han vilde for det første have hende i sin Nærhed, og han vilde have, at hun skulde se ham, naar han arbejdede; det var det urgamle Instinkt hos Manden — Trangen til at vise sig for Kvinden fra sin bedste Side.

Han var vældig oplagt den første Dag, Elissa var til Stede ved en Operation. For Øjeblikket var Carlotta i det mindste af Vejen, hendes mørke Øjne overvaagede ham ikke. En Gang saa han op fra Patienten hen paa Elissa, der spændt stod og iagttog alle hans Bevægelser.

»De besvimer vel ikke,« spurgte han.

Hun rødmede, fordi alles Øjne blev rettet paa hende.

»Nej, Dr. Drevon.«

»Der er mange, som besvimer den første Gang, de overværer en Operation. Vi har saamænd tit haft dem liggende rundt paa Gulvet.«

Det lykkedes ham flere Gange under Operationen at henlede Opmærksomheden paa Elissa; det morede ham og gav ham Lejlighed til at sige et Par spøgefulde Ord til hende.

Da Operationen var overstaaet, følte Elissa det, som om hun havde gennemgaaet en Ildprøve, hendes Nerver var spændte som Strenge, hun var meget bleg, men rank og tapper. Da den sidste Patient var behandlet, lagde Max sin spøgefulde Façon af; Sygeplejersker og Kandidater tog sig af de Hundreder af Ting, der var at ordne ovenpaa saa mange Operationer, og han fik tilfældigt Lejlighed til at veksle et Par Ord med hende alene.

»Jeg er stolt af Dem, Elissa. De klarede Dem som en Soldat.«

»De gjorde det meget svært for mig.«

En Sygeplejerske nærmede sig, han havde blot et Øjeblik.

»Jeg lægger en Besked til Dem i Postkassen,« sagde han og fortsatte med den endeløse Vasken Hænder.

Da Elissa fik fri, gik hun ned paa Kontoret efter Brevet. Det var meget kort.

»Kære Elissa.

Jeg tænker, De ved, hvad det er, jeg vil sige Dem. Jeg træffer Dem aldrig hjemme mere. Hvis De kan faa fri en Time, vil De saa ikke tage Sporvognen til Endestationen af vor Gade, der vil jeg være med min Bil Klokken halvni, jeg lover at køre Dem hjem Klokken ti.

Max.«

Værelset var tomt, der var ingen, der havde set hende hente Brevet. Klokken var otte. At klæde sig om tog ikke mere end femten Minutter, men hun skulde ogsaa derud, saa hun maatte skynde sig.

Hun kom dog slet ikke af Sted. En Elev traf hende i Hallen.

»Har De faaet min Besked,« spurgte hun ivrigt.

»Hvilken?«

»At Frk. Hannov vil tale med Dem. Hun er flyttet til Eneværelse. Hun har ventet i flere Timer — lige siden De gik ned paa Operationsstuen.«

Elissa sukkede, men gik alligevel straks til Carlotta. Der var ingen, der kunde finde ud af, hvad hun fejlede. Man gisnede om Tyfus. Men med Tyfus laa man stille hen, og Carlotta kastede sig uroligt frem og tilbage. Elissa lagde sin kølige Haand over hendes feberhede Pande.

»De har sendt Bud efter mig?«

»Ja, for flere Timer siden.« Hun lagde pludselig Mærke til Elissas Operationsdragt og fortsatte: »Naa, De er kommet der nu.«

»Er der noget, jeg kan gøre for Dem?«

»Skal De ud?«

»Ja, men ikke lige med det samme.«

»Jeg vil ikke optage Deres Tid, hvis De har en Aftale.«

»Det maa vente. Det er kedeligt, at De er syg. Hvis De vil have det, kan jeg godt blive her i Nat.«

»Nej, det skal De virkelig ikke,« sagde hun irriteret. »Jeg er bare overkørt, saa jeg trænger til Ro. Skal De hjem i Aften?«

»Nej,« indrømmede Elissa rødmende.

Der var intet, der undgik Carlottas skarpe Blik. Elissas straalende Øjne, hendes Forvirring og Operationsdragten. Hun var misundelig paa Elissas Ungdom og Friskhed, ja hun hadede hende. Carlotta havde paa Fornemmelsen, hvem det var, hun skulde møde.

»Jeg havde tænkt at bede Dem gøre mig en Tjeneste, men naar De skal ud, vil jeg ikke opholde Dem. Skynd Dem hellere af Sted til Stævnemødet,« sagde hun gnavent og vendte sig ind mod Væggen. Elissa stod ubeslutsomt, hun kunde se, at Carlotta var meget syg, saa hun maatte vel have Taalmodighed med hende.

»Det er ikke Spor Besvær for mig. Fortæl mig nu, hvad jeg skal gøre.«

Hun ventede lidt, men da hun ikke fik Svar paa sit Tilbud, gik hun hen mod Døren.

»Elissa!«

Hun gik tilbage til Sengen. »Rejs Dem ikke op, Carlotta. Hvad er der?« .. .. ..

»Jeg er bange.«

»Det er Feberen, der er ikke Spor at være bange for.«

»Hvis jeg har Tyfus, er det ude med mig.«

»Vær nu ikke barnlig. Det er sandsynligvis ikke Tyfus, De har.«

»Jeg er bange for at sove, jeg slumrer lidt ind, men vaagner med det samme ved at en Mængde Mennesker staar omkring Sengen og taler om mig.«

Elissas kostbare Minutter fløj af Sted, men Carlotta fik et Anfald af nervøs Rædsel og holdt fast om Elissas Haand og tiggede og bad hende om at blive.

»Jeg er for ung til at dø,« klynkede hun. Men et Øjeblik efter raabte hun op om, at hun ikke vilde leve mere.

Viserne paa Elissas lille Ur viste efterhaanden halvni, da hun endelig fik beroliget Carlotta, som var faldet hen i en Døs. Hun listede hen til Døren.

»Elissa.«

»Ja.«

»Maaske har De Ret. Jeg tror, jeg kommer igennem det.«

»Selvfølgelig gør De det. Deres Nerver er blot paa Bristepunktet i Aften.«

»Jeg sendte Bud efter Dem, fordi der er noget, jeg vil sige Dem. Hvis jeg skulde blive meget daarlig — De ved, hvad jeg mener — vil De saa love at gøre nøjagtigt, hvad jeg beder Dem om.«

»Ja absolut.« (Fortsættes).

Hun gik tilbage til Sengen. »Rejs Dem ikke op, Carlotta. Hvad er der?« »Jeg er bange.«

To berømte Landsmænd

Koncertsangerinden Augusta Erichsen fortæller

Koncertsangerinden Augusta Erichsen.

DEN danske Klub i London skulde indvies. Begivenheden havde gennem længere Tid været omtalt og diskuteret i saavel danske som engelske Blade, og Aabningsdagen, til hvilken der var indbudt en Række celebre Gæster, blev naturligvis imødeset med stor Spænding. Naturligvis var Danmarks daværende Statsminister Stauning ogsaa blandt de Indbudte, og da han paa den omtalte Dag traadte ind i Klubben, mødte han som den allerførste sin mangeaarige og ikke mindre berømte Ven Carl Brisson.

Aabningen af den danske Klub blev en uforglemmelig Oplevelse for alle, der var med, og da Festen var forbi, og Statsministeren og Carl Brisson fulgtes derfra, fik Carl den dejlige Idé at invitere Stauning til at blive i Verdens største By en Uges Tid som hans Gæst. Stauning tog med Glæde mod Indbydelsen, og samme Nat, da jeg laa og sov fredeligt i min Seng herhjemme i København, blev jeg ringet op af Carl Brisson, som bad mig tage Flyveren den næste Dag til London. Jeg prøvede at vægre mig, jeg havde hverken mine Papirer eller mit Pas i Orden —men alle mine Indvendinger prellede fuldstændig af mod Carls Overtalelsesevner — og inden jeg atter lagde Høreløret paa, havde han faaet mig til at love straks næste Dag at gaa i Gang med at faa alt ordnet, saa jeg kunde rejste afsted senest den næste Dag igen.

Det kan nok være, jeg kom tidligt paa Benene den næste Morgen, og længe varede det ikke, inden jeg havde faaet sat Himmel og Jord i Bevægelse for at fremskaffe Pas, Papirer, Turistcheck, Flyvebillet og saa videre — og virkelig — alt lykkedes, og næste Morgen kunde jeg tage Flyveren bevæbnet med en ikke særlig omfangsrig Bagage, men derimod med en stor Kasse Smørrebrød, en Gave fra Restaurator Hammer — ikke til mig selv, men til Carl, som elskede det danske Smørrebrød. Saa lettede vi, og faa Timer efter landede vi i Amsterdam, hvor jeg skiftede over i en anden Maskine, som førte mig til Croydon, hvor jeg blev overstrømmende modtaget af mine Venner. Saa gik Turen til Grosvenor House, hvor Carl havde lejet en hel Suite Værelser til os, hans Gæster, med tilhørende privat Tjener og Kammerpige.

Det var et Liv i Fest! Carls Charme er jo velkendt over hele Jorden, og at være hans Gæst er intet mindre end et Eventyr. Han var levende som Kviksølv — altid oplagt, og altid tænkte han paa, hvad han nu kunde gøre for at glæde sine Gæster. Den eneste Sky paa vor himmelblaa Londonerhimmel var den Horde af Journalister og Beundrerinder, som altid fulgte os. Bestandigt var de i Hælene paa os, svingende med deres Stenogramblokke, deres Fotografiapparater og deres Autografbøger, som Carl atter og atter prentede sit Navn i med englelig Taalmodighed, ligesom han altid var et villigt og yderst elskværdigt Offer for Journalisterne, som ofte brød ind i vor private Dagligstue, hvor de gav sig til at krydsforhøre ham i alle Ender og Kanter, mens Cleo som en forstaaende Hustru og eksemplarisk Værtinde miksede en vidunderlig isafkølet Cocktail til de formastelige, som jeg af og til havde en ubændig Trang til at vride Halsen om paa, for at vi dog kunde faa Lov til at nyde Tilværelsen ganske inkognito og i Ro og Fred. Men da jeg engang dristede mig til at røbe min Ærgrelse over vore bestandige Fredsforstyrrere, irettesatte Carl mig venligt, men bestemt, og han lærte mig at indse, at Presse og Beundrerinder er et nødvendigt Onde for en Skuespiller.

Det var dog ikke altid, at Carl var fuld af Fornuft, som i dette Tilfælde. Som oftest var han kaad som en Skoledreng, og saa var det Cleo, som maatte haandhæve Husets strenge Reglementer. Carl nærede en indgroet Respekt for sin dygtige Hustru — det var *hende*, der bestemte, hvad Dagens yderst beskedne Maaltider skulde bestaa af — *hende*, der havde sammensat det Gymnastikprogram, de begge startede Dagen med, og *hende*, der bestandigt sørgede for, at de begge var i Form og ikke tog eet unødigt Gram paa. Min store Smørrebrødskasse fra Hammer vakte derfor ikke udelukkende Glæde i den Brissonske Familie. Carls Øjne lyste som et Barns Juleaften, da han lukkede op for de rare Sager, mens Cleo betragtede de høje Paalæg med Ængstelse, hun vidste, hvor dejligt det smagte Carl, men kendte tillige de kraftige Udsving, Vægtens Pile kunde gøre efter et ægte dansk Maaltid, og jeg tror nok, at Carl i al Hemmelighed maatte liste sig til at spise de mange Stykker Mad, uden at hans Kone vidste, hvor de blev af.

Da vi havde boet nogle Dage i London, fløj vi til Paris.

Jeg havde i min pureste Ungdom studeret Sang i Byernes By, og jeg nød Gensynet med den over al Beskrivelse, opsøgte alle de kendte gamle Steder og faldt i Begejstring, hver Gang, jeg kom ind i en Butik, og Indehaveren saa hilste paa mig som paa en god gammel Bekendt. Jeg gik til Højmesse i Madeleinekirken, dukkede ned i Boulevardens evigt pulserende Liv og lod mig bære med Strømmen, mens jeg indsugede alle Indtryk begærligt og intenst, jeg gik med Sascha Wamberg og Cleo i Butikker og alene paa Blomstertorvet og købte Parmavioler for alle Pengene — altsammen var det herligt stimulerende og næsten berusende, som kun et Ophold i Paris kan være det.

En af de første Dage, vi var i Paris, blev vi inviteret ud til en af Byens mange Gesandter til »dansk Selskab«. Han boede i en pragtfuld Villa ude ved Versailles, og til Huset hørte en *swimming pool* saa overdaadig, at Carl erklærede, at han aldrig havde set Magen, end ikke i Hollywood, der ellers ekscellerer i pragtfulde Svømmebassiner. Vi var et større Selskab af Danske, og de andre Indbudte var udelukkende kendte danske Industrifolk, som havde skabt sig en glimrende Karrière hernede, og paa den Maade repræsenterede vort lille Land paa den fineste Maade. Her var en dansk Møbelsnedker, en dansk Pelsmand, hvis Anseelse hernede var særlig prisværdig, naar man kender Franskmændenes kræsne Smag i Valg af Skindsorter og Snit og deres egen enestaaende Dygtighed; her var en dansk Hattemand, en dansk Kjolemand og en dansk Frisør. Vor Vært havde naturligvis ikke kunnet undgaa at høre om vort Lands berømte Snaps, og som en særlig Gestus blev vi budt velkommen i denne Drink, serveret i kæmpestore Cocktailglas. Det var naturligvis meget rørende, men jeg maa tilstaa, at det kneb med at faa drukket ud.

Ellers tilbragte vi vore Dage som vel de fleste Pariserfarere gør det. Vi drak Amèrpicon paa Dôme, spiste Langustere paa Cremaillere, hvor jeg kom til at sidde vis à vis Marlene Dietrich, hvis Ydre forresten blev en stor Skuffelse, og sluttede som Regel af paa Café de Paris, hvor et stort Negerorkester spillede. Paa den Tid blev Balletten *trois valse* opført dernede under vild Jubel, og da vi en Aften havde været henne og se den, og vi atter sad paa Café de Paris, opfordrede jeg Negerkapelmesteren til at spille Ballettens yndige Vals. Han kendte den imidlertid ikke — til Trods for, at den blev spillet paa hvert et Gadehjørne, og jeg satte mig derfor til Flyglet, spillede den for ham, til han havde lært den, og da han og Musikerne kunde spille den, gik jeg ned ad Podiet, mens hele Lokalet klappede som gale, og alle sang med paa den populære Melodi.

Begejstringen for Carl i Paris var ikke mindre, end den havde været det i London — tværtimod — overalt, hvor han kom frem, flokkedes de smaa kokette Pariserinder om ham, strakte Hænderne frem for blot at berøre hans Tøj, og vitterligt er det, at han paa den Maade fik ødelagt flere Jakkesæt. Ogsaa Staunings særprægede Fysiognomi vakte stor Opsigt blandt Damerne og hos de mange Kunstnere paa Montmartre og Montparnasse, og hver Dag vendte vi hjem belæsset med Tegninger af ham.

Efter ti vidunderlige Dage blev vi enige om at tage hjem til Fanø, som Carl og Cleo elskede. Vi boede paa Fanø Bad, hvor vor Tilsynekomst vakte en Del Opsigt, navnlig da vi den første Aften sad nede i Spisesalen og skulde indtage vor Festsouper og fejre Gensynet med Fædrelandet — da kom Tjeneren nemlig paa Carls Opfordring med fire Portioner Biksemad med Spejlæg; det var hans Hofret, det bedste, han vidste, og han kunde spise Biksemad paa alle Tider af Døgnet. Vi andre syntes jo nok, vi kunde have fundet paa noget festligere, men Carl erklærede, at man ikke kunde faa noget, der smagte mere himmelsk, og overfor denne Begejstring tav vi og spiste Biksemaden med god Appetit.

Feriedagene her gled næsten umærkeligt hen — men en Dag maatte vi bryde op, en Statsministers Pligter er jo mange, og der var ikke længere Tid til Ferie, og vi drog atter hjem — glade for den dejlige Oplevelse og glade for atter at være hjemme.

Billederne paa næste Side:

Øverst tv.: Fru Augusta Erichsen i Fanødragt fotograferet sammen med vor berømte Landsmand Carl Brisson og Statsminister Stauning. Billedet tog Carl Brisson med til London, og det gik overalt i Verdenspressen.

Øverst th.: Vist er der dejligt ved Fanø Strand.

Midten tv.: Efter en travl Dag nød Stauning en Rotur i Aftenskumringen.

Midten th.: Carl elskede det danske Smørrebrød, og efter hans Smil at dømme har min Madkurvs Indhold smagt ham ganske godt.

Nederst tv.: Statsministeren og Carl Brisson.

Nederst th.: Til Væddeløb paa Longchamp. Carl har lige fortalt en god Historie.

paa Rejse

JULEGAVE PROBLEMER

Tekst: BETTINA

Tegninger: GEORGIA FLENSBORG

I Midten af September var min Julegaveliste helt færdig. Alt var gennemtænkt og velovervejet, nu manglede jeg bare at købe Tingene, men det er som bekendt betydelig lettere end at finde paa dem.

I Aar havde jeg virkelig været i god Tid med Julegaverne. I Midten af September var min Julegaveliste helt færdig. Alt var gennemtænkt og velovervejet, nu manglede jeg bare at købe Tingene, men det er som bekendt betydelig lettere end at finde paa dem. —

Min Mand skulde ha' et elektrisk Ur til sit Herreværelse, nærmest fordi jeg altid glemmer at trække Ure op, og Georg paa dette som paa de fleste andre Punkter, der vedrører Hjemmets Tarv, er frygtelig ugidelig. Endvidere skulde han ha' den skønne Okseblodskeramik-Krukke, som jeg har været betaget af det sidste Aarstid. Pia skulde ha' et rigtig stort og flot Dukketeater. Saadan et, som hele Familien kunde ha' Glæde af. Jeg mener noget, hvor jeg kan deklamere. Jeg elsker nemlig at læse højt, men der er jo aldrig nogen, der gider høre paa det; men naar det gælder et Dukketeater, er det jo straks noget andet, saa kan de ikke være bekendt at standse mig.

Min Mor skulde ha' den Sølvrævecape, som hun i saa mange Aar har onsket sig. Hun fortjener den saamænd, og som jeg ogsaa sa' til min Mand, saadan noget Pelsværk maa for Tiden siges at være en ganske ypperlig Pengeanbringelse. Og saa bliver det jo ogsaa i Familien; jeg mener, hvad enten det nu bliver Pia eller mig selv, der engang skal arve den.

Saa var der alle Tanterne, som i Aar virkelig skulde ha' noget ordentlig og ikke spises af med en eller anden kedelig Bog. Næh — Tante Bodil skulde ha' en Standerlampe — en af disse moderne, der kan forvandle selv en saa haabløs gammeldags møbleret Lejlighed som hendes. Det vilde ogsaa lette mig selv en Del de Vintereftermiddage, hvor jeg plejer at læse op for Tante. Det er en lille Kærlighedsgerning, jeg har paataget mig, fordi Tantes Øjne ikke mere er saa gode. Ganske vist siger hun hver Gang, jeg kommer, at hun meget hellere vil sidde og passiare; men jeg synes nu, hun har mere ud af at faa udvidet sin Aand, og som sagt — jeg tror, jeg tør sige om mig selv, at jeg læser godt op.

Tante Alma skulde ha' et Bridgebord. Jeg er nemlig ved at faa Pip, fordi vi altid maa sidde henne hos hende og rasle med Kortene tværs over det store Mahogni-Dagligstuebord. Min lille Kusine skulde ha' en ny Kjole syet hos min Skræder. Jeg kan ikke holde ud at se hende i de tækkelige, men temmelig triste Kjoler, hun vandrer rundt i. Min Veninde Gerda skulde ha' en Beauty Box. Vi har været paa Julegaver, siden vi gik i Skole, og de bliver absolut ikke mindre med Aarene.

Da jeg var naaet hertil i Gavelisten, gjorde jeg et løseligt Overslag for at se, hvad Udgifterne beløb sig til.

Til min store Rædsel var jeg oppe paa rundt regnet 1250 Kroner, og naar man ta'er i Betragtning, at jeg endnu manglede det halve af Familien, for slet ikke at tale om de utallige Gudbørn, Venindebørn, Kusine- og Fætterbørn, der hver skulde ha' en lille, men derfor alligevel pæn Ting, ja, saa maatte jeg enten sælge en Obligation i Smug eller ogsaa med Fatning se den Scene i Møde, som min juridiske Ægtemand sikkert vilde foranstalte, naar han hørte den Sum, jeg skulde bruge.

Da vi var naaet midt ind i November, og jeg hverken havde vundet i Lotteriet eller var blevet afsløret som eneste Arving til en i Amerika ukendt afdød Millionær-Grandonkel, ja, saa opgav jeg alle mine Planer, rev Gavelisten i Stykker og begyndte forfra paa en ny, der skulde gaa ud paa, at jeg selv med mine flittige Fingre forarbejdede hver Gave. Georg maatte vænnes til at trække Uret i Herreværelset op hver Søndag Formiddag, saa kunde jeg forære ham nogle varme Sokker. Jeg havde en gammel graa Jumper, som alligevel ikke duede. Den kunde jeg trevle op og saa strikke Strømper af. Selvfølgelig er den Slags ikke særlig kønne, men Tiderne er ikke til at være kritiske i, det vilde jeg foreholde Georg, hvis hans Begejstring havde svært ved at vise sig.

Til Pia kunde jeg selv lave et lille Dukketeater. Det kunde sikkert ikke være saa svært,

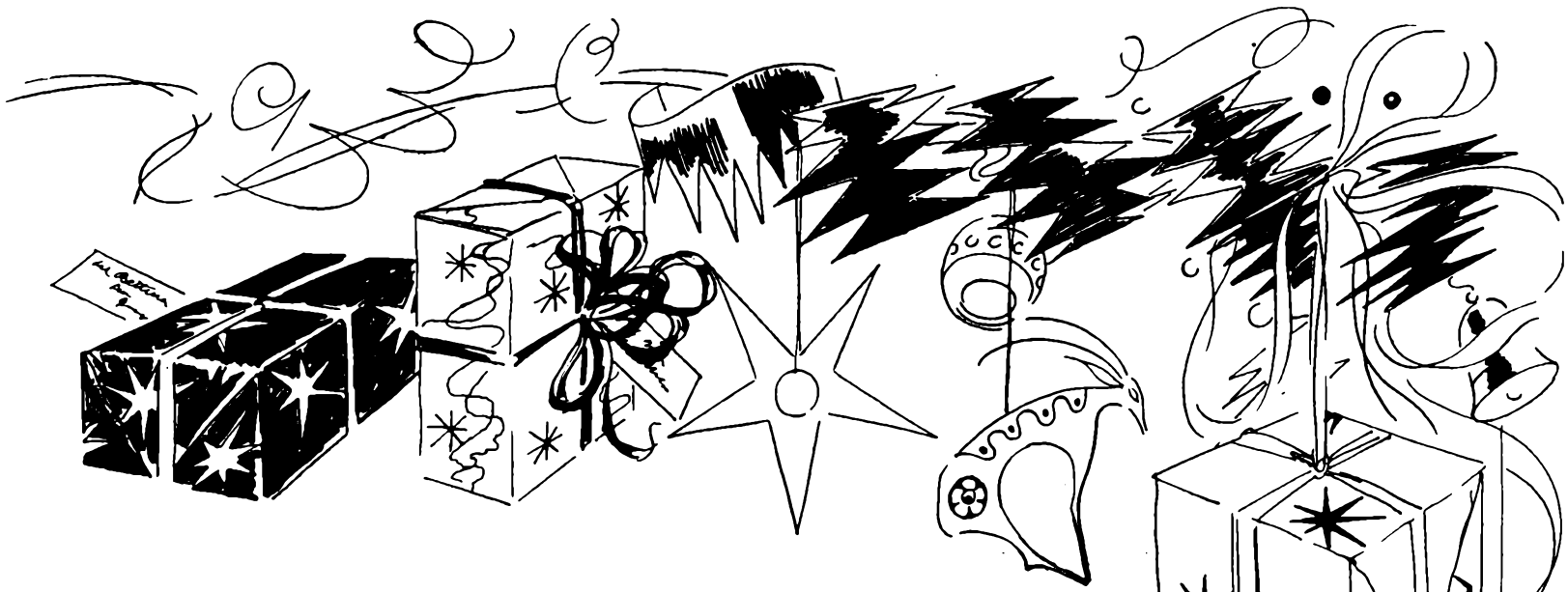

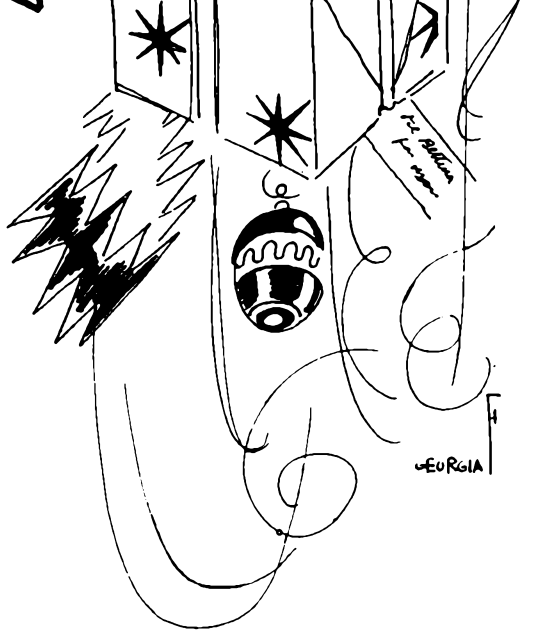

og saa kunde min Mand hjælpe mig med Snoreloft og Indlægning af elektrisk Lys og alt det der. Pia vilde sikkert ogsaa blive meget gladere for noget, hendes Far og Mor selv havde lavet, selv om det maaske ikke blev saa flot som et af dem inde fra »Onkel Thorngreen«. Min lille Kusine kunde faa den grønne Kjole, som jeg er blevet for tyk til. Ganske vist er den lidt umoderne; men da altid bedre end en af hendes egne, og Mor??? Mor kunde faa Bøjler! Jeg havde sikkert nogle Uldrester liggende. Med forskellige Farver vilde de netop blive meget oplivende at ha' hængende i Entréen. Tante Bodil kunde faa et Kludetæppe. Hun vilde blive virkelig henrykt over noget, jeg selv havde lavet, og jeg havde Masser af smaa Silketøjslapper liggende, og Smag — ja, det vidste jeg da, at jeg havde. Og Tante Alma? — — til hende kunde jeg hækle nogle smaa hvide Klatter til at lægge paa Plydsmøblerne.

Da Gavelisten var færdig, og jeg regnede Udgifterne sammen, beløb det hele sig til fire Kroner og halvfems Øre. Det vilde altsaa sige saa meget som, at jeg havde sparet 1245 Kroner og 10 Øre. Tænk engang — saa kunde jeg jo godt faa Raad til den Skindkaabe, som Georg stadig brokker sig over ikke er Spor nødvendig.

— — —

Det var meget vanskeligt at faa Georg til at forstaa min fine Spekulation, ja, han havde end- og den Dristighed i høje Toner at bebrejde mig, at jeg havde købt Skindkaaben. Jeg tilbragte en hel Time med at forklare ham, at jeg ærlig og redeligt havde tjent de Penge selv, men han undsaa sig ikke for at slaa i Bordet — se mod Himlen — og tale haanligt om Kvindelogik, og om, at hvis Mænd anede, hvad de gik ind til, saa giftede de sig aldrig. Men efter et Par Dages Surhed vaagnede da hans humoristiske Sans, og det eneste han paa det bestemteste frabad sig, var at se noget til mine Julegaveforberedelser.

Jeg gik straks i Gang med Kludetæppet. Og det vil jeg sige — hvis Tante ikke bliver i den syvende Himmel over det, er der ikke Retfærdighed til i Verden. For sikken et Arbejde, og ustandselig manglede jeg en eller anden Farve til at live lidt op, saa jeg begyndte saa smaat at »studse« Georgs Slips, for hva', det meste af dem ser man jo ikke alligevel. Sokkerne til min Mand fik ærlig talt en ejendommelig Façon. Min lille Kusine spurgte i ramme Alvor, om jeg nu ogsaa troede, den Façon vilde klæ' Pia, og jeg kunde jo godt være røget i Flint, da jeg forstod, at hun troede, den ene Sok, jeg sad og svedte over, var en Jumper til min Pode. Bøjlerne, der var rædsomme at se paa, skred kun langsomt frem; men det, jeg havde mest Uheld med, var dog Pias Dukketeater. Jeg klippede og limede fra Morgen til Aften, mens Pia tilbragte Dagen daanefærdig af Spænding over, hvad det dog var, jeg lavede. Da jeg endelig viste Georg Resultatet og bad ham nu ta' fat paa Snore og Belysning, erklærede han, at det bestemt aldrig i Livet blev til et Dukketeater, og at han ikke vilde ha' noget som helst med det at skaffe. Og at han forøvrigt gerne vilde ha' at vide, om jeg kendte noget til det mærkelige Fænomen med, at hans Slips i den sidste Uge næsten alle var blevet tyve Centimeter kortere. Paa hans Mine kunde jeg se, at et Opgør var under Opsejling, saa jeg tog det fornuftige Parti at nægte alt, hvorpaa han som en ægte Sherlock Holmes skarpsindig gik paa Hovedet i mine Gemmer, indtil han fandt Tæppet med de afslørende smaa Silkelapper!

— — —

Min Mand og jeg er blevet gode Venner igen; men der gik omtrent otte Dage. I næste Uge skal vi ud at købe Gaver. Min oprindelige Gaveliste har jeg rekonstrueret, og Georg syntes, den var udmærket. Men disse Mændenes Svingninger er man jo snart saa vant til. Men jeg vil jo nok sige, at han skulde prædike om Logik. — Her laver han et Hus, fordi jeg anskaffer mig en Kaabe, og saa giver han glad og rundhaandet et langt større Beløb ud til ham temmelig ligegyldige Mennesker, ja, for det maa Familie da siges at være.

Min Vaskerkone har faaet alle de halvfærdige Gaver — Sokker, Tæppe, Dukketeater og hele Molevitten, og jeg har indrømmet overfor min Mand, at jeg er Landets dyreste Kone og skrevet under paa, at jeg nu ikke skal ha' Julegaver de første fem Aar — altsammen paa Grund af Kaaben, som jeg forresten allerede er lumsk ked af. Endvidere har jeg maattet gaa med til, at Georg til sig selv køber det bedste elektriske Tog, Byen kan opvise, og som han har gaaet og ønsket sig de sidste ti Aar.

Og hvis det ikke er kønt af mig godvilligt at gaa med til at faa Spisestuen omdannet til et indviklet Jernbanenet — ja, saa ved jeg virkelig ikke?

Ja, Julen er en yndig Tid — og giver saa meget at tale om med hinanden. Men jeg synes alligevel, det er ganske praktisk, at den kun indtræffer een Gang aarlig.

Set og s

1 og 2.

Paa Kvindernes Hjemmearbejdes Udstilling i Danmarkshjemmet vakte nogle morsomme og originale Dukker i Nationaldragter megen Interesse. Det er en Odenseanerinde, Fru Edith Panduro Andersen, som er Moder til disse Dukker, der er rene smaa Kunstværker.

»Jeg har fra ganske ung syslet med Pensel og Blyant,« fortæller den unge Frue, »og har især arbejdet med Porcelænsmaling og Batik, men det er en Tilfældighed, som førte mig ind paa at lave Dukker. Jeg var engang inviteret til en Konfirmation og fik da den Idé at fremstille Dukker af Familien og de forskellige Gæster i Selskabstøj. Idéen slog saa godt an, at jeg fortsatte — dog lod jeg herefter mine Dukker være i Nationaldragter. Jeg har altid syntes, vore Folkedragter var saa henrivende, og nu gav jeg mig for Alvor til at studere dem, saa Dukketøjet kunde blive korrekt.«

»Hvordan laver De Dukkerne?«

»Det er en Fabrikationshemmelighed; men jeg kan oplyse, at Kroppen bygges op over et Stykke Staaltraad. Massen, hvoraf Ansigtet modelleres, har jeg selv opfundet, og Parykkerne laver jeg ogsaa selv. Parykkerne er det sværest at skaffe Materialer til, men takket være min Far, Skuespiller Martin Schrep, har jeg hidtil faaet, hvad jeg skulde bruge.

Men De forstår, der er Tale om et helt Studium. Det er min Ærgerrighed, at alt skal være korrekt, og jeg begynder ikke paa en Dragt uden at kende den til de mindste Enkeltheder. Det er mit Haab, at Dukkerne, naar Krigen er forbi, og Turisterne igen kommer til Landet, vil blive en Souvenir, der bringer Bud om gammel dansk Kultur viden om.«

3.

Forstanderinde Frøken Carla Rosengaard fejrer i Aar 25 Aars Jubilæum som Forstanderinde for Købmandsskolens Kvindeafdeling, og vi beder Forstanderinden fortælle lidt om sin Virksomhed.

»Ja, mit personlige Arbejde samler sig om tre Poler: Indmeldelserne med Tilrettelægning af Undervisningen for de enkelte Elever og Skemalægning, herefter den daglige Undervisning og Varetagelse af, at dens Form er, som den skal være, og endelig Eksaminerne. Arbejdet med disse Ting afføder mange Samtaler med Principaler, Forældre, Lærere og Elever; men desuden omfatter en Skoleleders Arbejde jo meget andet, blandt andet Antagelsen af nye Lærerkræfter.

I Aarenes Løb har Skolen selvfølgelig gennemgaaet adskillige Forandringer baade i indre og ydre Struktur. En af de største ydre Forandringer fandt Sted i 1927, da Kvindeafdelingen flyttede fra lejede Lokaler ind i den ny Bygning paa Julius Thomsens Plads, og en af de vigtigste Forandringer i den indre Struktur var vel nok Indførelsen af Morgenundervisning for Lærlinge. Denne Ordning har været af allerstørste Betydning for Eleverne, idet de selvsagt møder friske til Undervisningen, og saa har de tilmed nogle Aftentimer fri. Men det har betydet et Offer for Principalerne, som har givet Eleverne fri for at lette deres Kaar.«

4.

Det er en kendt Sag, at man skal være forsigtig med at udbrede sig altfor vidt paa sit Modersmaal, naar man er i Udlandet. Det har den danske Vicekonsuls Frue og

Datter i en betsemt oversøisk By maattet sande. De skulde en Dag med Elevatoren i et Stormagasin. Elevatoren var proppende fuld, saa det var med en vis Bekymring, Passagererne betragtede en stor, svær Mand, som vilde med.

»Gud, Mor,« udbrød Konsuldatteren forfærdet, »hvis den store Gris dèr skal med, gaar vi da til Bunds.«

Da lettede omtalte paa Hatten, bukkede og sagde paa det smukkeste Dansk: »Frøken, den store Gris staar ud!«

5.

Hvordan skal vi opbevare vore Grønsager, saa vi kan have Fornøjelse af dem hele Vinteren?

Havebrugskonsulent P. Bruun-Møller, Østifternes Haveselskab, fortæller i Statens Husholdningsraads »Faglige Meddelelser« om den mest hensigtsmæssige Opbevaring i Byhusholdninger.

Spisekammeret kan som Regel rumme Varer til det daglige Forbrug og er ikke beregnet paa Opbevaring af Grønsager, hvis Lugt kan indvirke paa Smør, Mælk, Frugt og andre Ting, ligesom stærktlugtende Madvarer kan sætte Smag paa de enkelte Grønsager.

Til Loftsrummet knytter sig den Skavank, at der er for varmt under Byens Tage i Efteraars- og Foraarstiden, og under strenge Frostperioder om Vinteren er her til Gengæld saa koldt, at der er Fare for Gennemfrysning. Tilbage er der saa Kælderen, og den kan være et gunstigt Opbevaringssted, dersom der er køligt, godt ventileret og en passende Luftfugtighed. Det er ogsaa meget vigtigt, at Isoleringen er i Orden. Konsulenten understreger, at man maa sørge for at faa Varerne saa sent hjem om Efteraaret som muligt, og man maa ikke købe større Partier, end man kan naa at sætte til Livs inden Foraaret. Familier, der bor i eget Hus med Have, har bedre Mulighed for at indrette sig, saa Urterne hengemmes under den rigtige Opbevaringsform. En Del Afgrøder kan overvintre paa Voksestedet, men i Frostperioder kan det knibe med Optagningen, saa det er bedst at grave Urterne op og sætte dem ved Indslag paa en lun og beskyttet Plads eller endnu bedre i en Urtegrube.

Paa Landet har man ofte overflødige Rum i Stald eller Lade, der kan indrettes til ypperlige Opbevaringsrum.

6.

Det har undret mange, at der uden for forskellige Bygninger, som tilsyneladende intet som helst har med et Hospital at gøre, findes Skilte med det røde Genferkors.

Det hænger saadan sammen, at det drejer sig om Bygninger,, der i Katastrofetilfælde vil blive anvendt som Forbindingssted, og Genferkorset fortæller, at et saaret Menneske af en hvilken som helst Nationalitet kan finde Hjælp her. Skiltene, det drejer sig om et Par Hundrede Stykker for hele Landets Vedkommende, er lavet af en ung Maler, Sven Jacobsen, der som C.B.er fik overdraget dette Job, og naar De herefter ser et saadant Skilt udenfor en Skole eller en Massageklinik, ved De altsaa, at det ikke betyder, at den er lavet om til Sygehus.

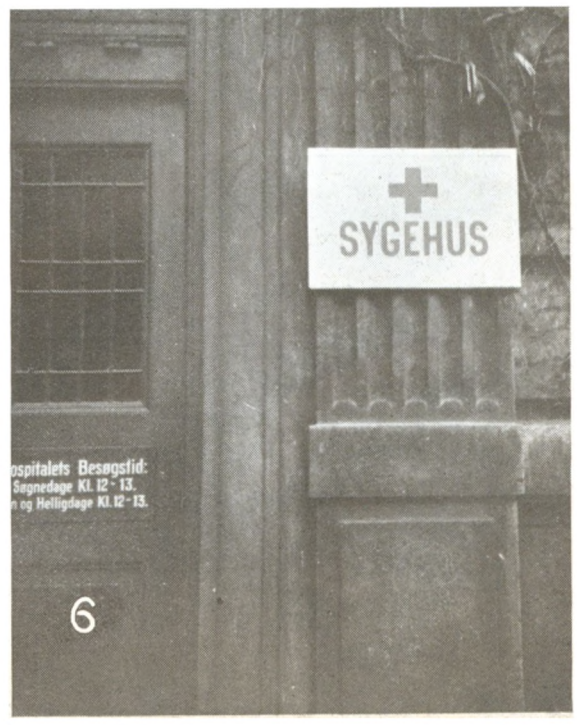

ket

7.

Der er Kostumeprøvning til Stockholm-Operaens store Gé-Balletpremière. Her ses fra venstre Teddy Rhodin, Balletmester Gé og Britta Appelgren.

8.

I Slugten ved Malmköping i Sverige har været afholdt en Damernes Orienteringsøvelse. Banelæggeren Nisse Øst diskuterer Banen med Mesteren Beate Björkman (til venstre) og Ingeborg Rillgren

9.

Der raser en hel Kattekrig i Stuvsta, hvor Kattevennen Fru Meta Malmgren og hendes 30 Katte lever paa Stridsfod med Naboerne, der gerne vil se Blod, det vil sige Kattenes. Her ses Misserne ved Middagsmaden.

10.

Teddy Rhodin og Britta Appelgren, der har Hovedrollerne i Stockholm-Operaens ny Ballet »Luabala«, venter paa Stikordet.

11.

Rygtet om, at Maurice Chevalier er faldet som Offer for et Attentat, er noget overdrevent at domme efter dette Billede, hvor den berømte Charmør sidder og forbereder sig paa sit come back til Scenen. Han er nu 56 Aar.

12.

Under Ledelse af Politiassistent Larsen har der paa Ermelundssletten været afholdt en Konkurrence for Politihunde.

13.

Den svenske Filmstjerne Ingrid Bergmann promenerer. Den næste Bergmann-Film bliver »Den ukendte«, bygget over en Novelle af Lois Andersen.

Hvad skal vi gøre for at

Tekst: INGE ABRAHAMSEN — Foto: JOHN JØRGENSEN

FRU INGER DAHL holder hvert Aar Kongens Fødselsdag højt i Hævd. Det er der blevet Tradition for, og hun dækker sit Kongebord helt og holdent i rødt og hvidt. Over det lange Middagsbord ligger en pragtfuld rød Dug med Hedebokant broderet hele Vejen rundt, og herover ligger hvide Dækkservietter med Monogram. Det engelske Stel er hvidt med en rød Kant nøjagtig i Dugens Farve, Lysene i Sølvstagerne er hvide, og de hvide Menukort er forsynet med Dannebrog. Ogsaa Middagen er saa vidt mulig holdt i rødt og hvidt.

Først faar Gæsterne Husets Specialitet: Tomatsuppe med Flødeskum og bittesmaa Vandbakkelser. Fiskeretten er rørt op i Mayonnaise og drysset over med Paprika. Hovedretten er Andesteg med Rødkaal, og Desserten: Smaa Emmerbær med frossen Fløde.

Det næste Bord er døbt »Eva med Æblet«, den yndige Statuette staar midt i en overdaadig Dekoration af Ofeliaroser, lilla Anemoner og sorte Ligusterbær. Paa dette Bord ligger en pragtfuld hvid Dug forsynet med skønt gammelt dansk Hedebroderi med tilsvarende Servietter, der tillige har den Størrelse, at de foruden at være Middagsservietter ogsaa kan bruges som Lunch-Servietter. Glassene er belgisk Krystal og Stellet roligt og enkelt.

Menuen ser saaledes ud: Suppe med Marv. — Søtunge Foyet. — Slikasparges. — Bederyg. — Karamelrand.

Det siger sig selv, at Vinene til disse to eksklusive Middage ogsaa var udsøgte og saa sjældne, at det vilde være at pine Læserne unødigt at røbe Aargangene og Mærkerne.

FRØKEN INGA MADSEN, Indehaveren af Margretheskolen, inviterer til en lille intim Middag, og da Hovedretten er Kong Henrik den IV's Livret, holder hun Bordet i ganske primitiv Stil. Hun dækker sit lyse Træbord med en rød- og sortternet Dug, Blomsterne er højrøde Krysanthemer nøjagtig i Dugens røde Farve, det gule Lertøj staar paa Trædækketallerkener, Rødvinen er hældt paa Trækarafler, og for helt at blive i Stilen og Farverne staar der sorte Lys i de enkle, lave Stager.

Førsteretten og Hovedretten er slaaet sammen under eet og stammer fra den berømmelige Kong Henrik IV, som var kendt for sin store Nøjsomhed; naar han holdt Selskaber, fik hans Gæster knap nok det, de kunde spise, og paa Dage, hvor hans Køkken ikke rummede noget spiseligt, gik Kongen ud hos sine Undersaatter og spiste, og det er maaske Grunden til hans berømmelige Valgsprog om, at han ønskede, at enhver Familie skulde have en Høne i Gryden hver Søndag. Samtidig med dette foreskrev han, hvordan denne Høne skulde tilberedes, og denne Opskrift har Frøken Madsen fundet paa at kopiere til Gæsternes store Begejstring.

I en Gryde hældes 4—5 Liter Vand, og deri kommes et Kaalhoved, 5—6 Gulerødder, nogle Selleriblade og 2 Porrer. Saa gøres en stor, fed Høne i Stand, Hjerte, Lever og Kraase hakkes fint med fire Skiver tørt Franskbrød, 200 g Skinke, et Bundt Persille og fire mellemstore Løg, og alt dette røres til sidst med to hele Æg samt lidt Salt og Peber for derpaa at fyldes i Hønen, som syes sammen og puttes i Vandet med Grønsagerne, naar dette spilkoger. En Time senere kommes ogsaa 1/2 kg saltet og røget Flæsk ned til Hønen, det hele staar og smaasnurrer i ca. 3 Timer, og naar Kødet er mørt, er det ikke nemt at sige, hvad der smager bedst, Hønen eller Suppen.

Osteanretningen bestaar af Petit Suisse rørt op med ægte Paprika og lidt Fløde. Den kommes i store udhulede røde og grønne Peberhylstre, der skæres ud i ganske tynde Strimler.

Desserten kaldes for »Helvedsild« og bestaar af afskallede og kogte Æbler, som lige inden Serveringen overhældes med varm Likør, som antændes ved Serveringen. Crèmesovsen hertil er ogsaa smagt til med en Anelse af samme Likør.

DEN unge Tegner *Niels Holm* er altid fuld af gode Idéer, som han hvert Aar lancerer ved et Fødselsdagsselskab. I Aar havde han kaldt Festen »En yndig lille Fjer«, hvis Titel jo stammer fra Hornbæk-Revyen, og som synges og spilles af det uforlignelige Trekløver Gerda og Ulrik Neumann samt Svend Asmussen. Men han nøjes ikke med at invitere disse tre, tværtimod inviterer han de fleste af Revyens Kunstnere til den morsomme Fest, som bliver en forrygende Sukces, dels paa Grund af Niels Holms smagfulde Bord og sjove Paafund, og dels paa Grund af den dejlige Mad, som han ogsaa selv er Mester for.

Bordet er dækket af en hvid Papirdug, hvor der i to blaa Nuancer er malet Noder, ligesom der rundt om paa Dugen er klistret Hovederne af Gerda, Ulrik og Svend.

Midt paa Bordet staar et gammelt engelsk Fajancefad pyntet med spæde lyserøde Rosenknopper, lyserøde Georginer, yndige Forglemmigejer, sorte Bær, Mos og Venushaar, ligesom der strøet rundt om paa Dugen ligger smaa Rosenknopper og Venushaar. De høje Vokslys er pastelblaa, Servietterne lyserøde, og Kuverttændstikkerne skiftevis lyseblaa og lyserøde, men med ens Tekst: »En yndig lille Fjer«. Ved hver Kuvert ligger der endvidere Bordkort med sorte Noder i Silhouetklipning og desuden et lyserødt Kort vedheftet en lille Flaske »Ardena Lavendel«.

Spisestellet er: Hvidt Empire og Glassene: Gorm den Gamle.

Gæsterne samles efter Teatertid ved en Cocktail, saa gaar man til Bords, men inden Maden staar paa Bordet, kommer Hr. Holm først med en stor Hatteæske, hvori ligger Hatte til hver Dame, specielt komponeret af Egon Christoffersen, der ogsaa har lavet Hattene til Hornbæk-Revyen; og først da hver Ejerinde har sat »Kompositionerne« paa sit smukke Hoved, kan Spisningen begynde.

Og her er saa Menuen, som Niels Holm fortalte den:

1 Stk. smørristet Surbrød, herpaa et Salatblad, hvorpaa var lagt Muslinger i Citronsauce, drysset over med Champignons. Øl og Snaps er uundgaaeligt til denne Optakt. Hos en Konditor havde jeg samme Dag faaet bagt to runde Butterdejgsæsker med flettet Laag. I disse Æsker kom jeg Duebryst, jeg i Forvejen havde stegt. Derover hældte jeg en tyk Flødesauce lavet af Skyen fra Duerne, Flødeskum og Fløde og tilslut smørristede Champignons. Derefter blev Laaget lagt paa og pyntet med et tyndt Lag hakkede friske Champignons. Hertil smørstegte smaa Kartofler drysset med finthakket Persille, hjemmelavet Gelé og Rødvin.

Desserten bestod af store Pærer, jeg havde skrællet, delt paa langs, fjernet Kærnehusene og kogt i Sukker. Da Pærerne var færdige, hældte jeg en god Portion Cognac i Sukkersaften og lod dem staa og trække deri. — Lidt før de skulde serveres, blev de forsigtig taget op med en Hulske og arrangeret paa Dessertassietter for til sidst at overhældes med en iskold Raacrème lavet af Æggeblommer og Fløde rørt med Vanillie og tilslut lidt Likør. En god gammel Madeira smager dejligt til dette.

Saa var alle mætte, Bordet kunde ryddes og fjernes, og Dansen tage sin Begyndelse. Det er vel overflødigt at tilføje, at den varede til den lyse Morgen?

glæde vore Venner?

1—2) Fru Inger Dahls eksklusive Borde: 1) Kongebordet. 2) »Eva med Æblet«.

3) Frøken Inga Madsens Bord skal svare til den forhistoriske, men morsomme Ret, og derfor dækker hun et yderst enkelt Bord med ternet Dug, Lertøj og Træting.

4) Den unge Tegner Niels Holm kalder sit Bord »en yndig lille Fjer«.

5) Gerda Neumanns Hat »en yndig lille Fjer« var en lille lyserød Rokokobaret, omvundet med lyseblaat Tyll og en kæmpemæssig lyserød Pennefjer.

6) Sigrid Horne Rasmussens Hat hed »Slangen i Paradiset« og bestod af en fed blaa Slange med udspilet grøn Tunge. Slangen var besat med smaa lakrøde Hjerter, og den snoede sig om et rigtig rødkindet Æble.

7) Hr. Niels Holm med Hattene, som han havde faaet specielt komponeret til Aftenen.

8) Pianistinden Inger Christrups Hat hed naturligvis »Music« og bestod af sort Tyll med svagt rosa blanke Silkebaand med hvide Pletter og sorte Noder.

9) »Og derfor dræber jeg« hed Erni Arnesons Hat — et Brus af sort Tyll mellem hvis Folder en hvid udstoppet Haand med røde Negle stak frem, og for rigtig at understrege det uhyggelige, mærkelige Paafund, sad der rundt paa Hatten smaa hvide Dødningehoveder.

10) Tove Wallenstrøms Hat var »Symfoni i lysegrønt«. Den bestod af lysegrønne Strudsfjer, lyse forsølvede Baand og Tyll i alle tænkelige grønne Nuancer.

HVIDE ROSER

Af ESTELLE STORM

HUN lagde Mærke til ham allerede den første Aften, hun optraadte paa Teatret, det Teater, som hun senere i Livet altid mindedes som Skuepladsen for en sælsom Drøm. — Han sad paa første Række, omtrent midt for, og han havde det Udseende, som Kvinder holdt af hos Mænd, bestemt og samtidig blidt. Han var i Kjole. Alle de andre Tilskuere forsvandt for hendes Øjne. Han var den eneste, hun saa, han inspirerede hende, saa hun spillede saa vidunderligt som aldrig før.

Hun saa, at han opmærksomt fulgte hendes Spil. Hun lagde ogsaa Mærke til, at hans Øjne var fulde af Beundring, Forstaaelse, Blidhed — og noget andet. Men hvad det andet var, forstod hun ikke rigtigt.

Hun var ung, smuk og intelligent. Aviserne skrev om hende, at hun var en gudbenaadet Kunstnerinde, og siden hun debuterede paa Teatret for fem Aar siden, havde hun ikke haft nogen som helst Modgang, aldrig en daarlig Anmeldelse. Intrigerne i Teaterlivet tog hun med Ro, der var ingen, der kunde tage hendes Plads, hverken i Publikums eller Teaterdirektørernes Hjerter. Hun var langsomt, men sikkert paa Vej mod Stjernerne, og hun vidste det og var lykkelig over det ...

Fem Aftener i Træk sad den ukendte paa samme Plads. Den sjette Aften stod Stolen tom, og hun blev forskrækket over sig selv, da hun opdagede, at hun savnede ham, og at han virkelig havde Indflydelse paa hendes Spil. Og da han den syvende Aften igen sad paa første Række, følte hun sig lykkelig og glad, som om hun havde fundet en gammel Ven igen.

Efterhaanden var der gaaet to Uger, og en Aften stod han lænet op mod Døren til hendes Garderobe, og da han saa hende, gik han hen mod hende med fremstrakte Hænder. Hun tog hans Hænder og saa roligt op i hans graa Øjne og ventede, at han skulde begynde at tale.

»Undskyld,« sagde han.

Senere i Livet mindedes hun altid det første Ord, han havde henvendt til hende.

»For hvad?«

»Fordi jeg forstyrrer Dem hver Aften og nu trænger ind paa Deres Enemærker.«

Hun lo.

»Den gamle Gang her maa føle sig meget smigret.«

Han saa paa hende med alvorlige granskende Øjne.

»De er endnu smukkere, end jeg troede,« sagde han. »Og saa uopnaaelig ...!«

Hun blev helt forvirret. Ja, hun rødmede ligefrem og vendte sig om mod Døren til sin Garderobe. Hun blev forvirret, fordi hans sidste Ord ikke passede til hendes Tanker ... var hun uopnaaelig for ham? ... var hun ham ikke nærmere i dette Øjeblik, end hun nogensinde havde været et Menneske efter ... efter?

I Brøkdelen af et Sekund streifede hendes Tanker Jean. Meget let og uden Længsel eller Smerte. Han var uigenkaldeligt ude af hendes Liv. Og Kærligheden var død ...

»Jeg maa vist gaa,« sagde hun og tog fat i Dørhaandtaget.

Men han standsede hende.

»Hør paa mig,« bad han. »Vil De give mig denne ene Aften af Deres Liv? Jeg rejser i Morgen ... sandsynligvis ses vi aldrig mere!«

Uden at vide af det førte hun sin Haand til Hjertet og følte sig pludselig ulykkelig og træt.

»Aah,« mumlede hun. »Skal De rejse? — Ja, selvfølgelig skal vi være sammen. Jeg skal blot skifte. Vil De vente her udenfor saa længe?«

Han rystede paa Hovedet.

»Lad være med at skifte,« bad han. »Jeg vil saa gerne mindes Dem i den dejlige hvide Kjole! Og jeg tænkte paa at foreslaa Dem, ja, jeg beder Dem om, vi maa blive her i Stedet for at gaa et eller andet Sted hen. Jeg har bestilt en Souper, som jeg haaber, De vil synes om ...«

Hun var forbavset over hans Forslag og lidt chokeret.

»Det er forbudt,« sagde hun tøvende. »Ingen maa blive i Garderoberne efter Teatertid.«

»Det har jeg ordnet!«

Hun kunde ikke finde Ord.

»Og De har ganske sikkert nogle magelige Stole derinde! Og maaske et lille Bord.«

»Hvorfor kan vi ikke gaa ud et Sted? Var det ikke rarere?«

»Nej, De er alt for smuk, og Folk er saa villige til at snakke.«

De er altfor smuk, klang det i hendes Ører, mens hun sad foran sit Spejl. Hun var færdig nu, men havde beholdt den hvide Kjole paa, for at gøre ham tilpas. Hun bøjede sit Ansigt ind mod Spejlet og betragtede det opmærksomt. Hun vidste, hun var smuk. Mange Mænd havde fortalt hende det. Og enkelte Kvinder. Mørkegraa Øjne, bleg Teint, rødbrunt Haar og en smuk rød Mund — alt dette og mere til fyldte hende i Aften med en jublende Følelse, en Følelse, hun ikke havde haft siden den første Gang, hun var ude med Jean. Ja, Jean! Han var i Aften længere væk fra hendes Tanker, end han nogensinde havde været ...

Hun gik hen til Døren og aabnede den. Studsede lidt, da hun saa en fremmed Mand i Liberi med to store Kurve. Saa lo hun.

»Kom indenfor,« sagde hun og pegede paa Bordet. »Skal jeg hjælpe Dem?«

»Nej, Tak! Det er ordnet paa et Øjeblik.«

Hun satte sig i en af de dybe Lænestole. Tunge Regndraaber begyndte at falde plaskende mod Stenbroen. Hun saa hen mod Manden ved Bordet, som med hurtige, øvede Bevægelser rettede alt an. Til sidst tog han en Buket hvide Roser og satte dem dekorativt i en Skaal. Saa vendte han sig om og saa paa hende.

»Er det godt saadan,« spurgte han.

»Storartet! Hvor er Deres Herre?«

»Udenfor Teatret. Jeg skal nok give Besked nu. Farvel.«

»Farvel, og Tak!«

Hun saa efter ham. Hvorfor havde hun ikke spurgt ham, hvem hans Herre var? Maaske var han gift. Det var maaske derfor, han ikke vilde gaa ud med hende. Eller maaske var han forlovet og havde en jaloux Forlovede?

Hun lo lidt og tænkte tilbage til sin Tid med Jean. Hun havde været tyve Aar og staaet ved Begyndelsen af sin Karrière. Jean havde været ovenud forelsket i hende og forfærdelig jaloux. Hun var glad for ham, ja, forelsket, men ikke Spor jaloux. Det vil sig — hun var det vel af Naturen — som alle andre Kvinder, men hendes Fader — den gamle Videnskabsmand — havde lært hende et og andet om Livet. Blandt andet, at man aldrig maatte begære Kærligheden! Man skulde yde af hele sit Hjerte, men aldrig begære mere, end man fik. Aldrig forlange for meget, aldrig prøve at lave om paa den Elskede. Hendes Fader havde været saa klog, og hun havde indsuget noget af hans Visdom og gemt den i sit Hjerte. Havde prøvet at leve efter den. Og da hun mærkede, at hendes Kærlighed for Jean var ved at dø, havde hun skrevet det til ham og var derefter taget ud paa Tourné. Hun havde ikke set ham siden, men heller ikke forelsket sig i nogen anden. Ikke før nu ...

Det bankede paa Døren, og et Øjeblik efter stod han paa Tærskelen. Paa hans Aftenfrakke glimtede Regndraaberne som smaa Perler.

»Men kære! De har staaet og ventet i den silende Regn!«

Han gned sine Hænder mod hinanden, og det var i det Øjeblik, at hun opdagede, at han havde en Vielsesring.

»Jeg kan godt lide Regnvejr,« sagde han. »Kan De lide hvide Roser? Jeg holder saa meget af dem!«

Hun syntes, hun havde en Klump i Halsen, som hun maatte sluge, inden hun kunde svare. Den var kommet, da hun opdagede, at han havde den Ring, og hun fandt sig idiotisk og blev gal paa sig selv. Hun gik hen til Bordet og lugtede til de skønne Blomster.

»De er vidunderlige,« sagde hun.

Han lo.

»Der er saa mange Mennesker, der er bange for hvide Blomster,« sagde han. »Jeg har kun en Gang set hvide Roser til et Bryllup. Og det var mit eget ...«

»Aah ...!«

Der var stille imellem dem. Hun satte sig ned og gjorde en lille Bevægelse mod ham, at han skulde sætte sig ... Regnen styrtede ned, og det blæste voldsomt, saa Regn og Grene fra Træet udenfor slog mod Ruden og var den eneste Lyd i Stuen.

»Et romantisk Vejr,« sagde han og løftede sit Glas. »Lad os drikke en Skaal for os selv, for denne Aften og for Livet!«

Han drak ud, og hun sad med sit Glas i Haanden og saa paa den røde Vin.

»En Aften som denne er som en Oase i Ørkenen,« sagde han. »Lille, smukke Barn, jeg kan ikke fortælle Dem, hvor vidunderlig denne Oplevelse er for mig.«

Hun forstod ham ikke.

»Hvorfor ...« sagde hun tonløst.

Han bøjede sig frem og greb hendes Haand.

»Jeg skylder Dem en Forklaring,« sagde han. »Inden jeg gaar, vil jeg fortælle Dem min Historie ... hvis det ikke trætter Dem. Men jeg ved, at De vil forstaa mig. Men nu vil vi være glade og lykkelige sammen. Jeg ved, vi taler samme Sprog.«

Senere kunde hun ikke mindes meget af denne Aften. Da hun skulde se tilbage paa den, var det, som hendes Syn havde været sløret af Taarer. Alt var som hyllet i Taage, indtil det Øjeblik, hvor han begyndte at fortælle den gribende Historie om sit Liv og sin Kærlighed.

»For ti Aar siden,« begyndte han, »traf jeg en ung Pige, som lignede Dem. Hvis jeg ikke vidste, at der var syv Aars Aldersforskel paa Dem ... saa vilde jeg tro, at De var Tvillinger. Jeg traf hende paa en Weekend hos nogle gode Venner en Dag i Juli, da Roserne stod i fuldt Flor. Jeg kom lidt efter de andre, og da jeg kom ned til Middagen, stod mine Venner og deres Gæster og ventede paa mig. Hun stod ved Siden af Værtinden. Hun var i hvidt og havde stukket en hvid Rose i Haaret. Den hvide Rose var det første, jeg saa. Jeg kyssede hende paa Haanden og lagde Mærke til hendes vidunderlige Skønhed, og hendes graa Øjne mødte mine i et alvorligt Blik. Hun havde et Udtryk i sit Ansigt, som jeg aldrig før havde set hos en ung Pige. Og jeg har aldrig set det Udtryk senere — før jeg saa Dem forleden.

Jeg blev glad, da jeg opdagede, at jeg skulde have hende til Bords. Det var en herlig Aften. Hun havde et henrivende Væsen og var lige saa intelligent, som hun var smuk, og da jeg havde fulgt hende hjem, var jeg klar over, at jeg var alvorligt forelsket for første Gang i mit Liv. Da vi tre Maaneder efter, at vi havde set hinanden for første Gang, deklarerede vor Forlovelse, var der ingen i vor Bekendtskabskreds, der blev forbavset, de var alle klar over, at vi vilde blive meget lykkelige. Jeg havde en glimrende Position og var en rig Mand, saa jeg var i Stand til at indfatte denne kostelige Perle med den Indfatning, der var hende værdig. Jeg havde et halvt Aar i Forvejen overtaget min Faders Gods, der ligger to Mil herfra, og da min Forlovede ikke havde nogen Forældre, blev Brylluppet holdt paa mit Gods.

Jeg vil aldrig glemme de hektiske Dage før Brylluppet. Jeg tilbragte de sidste Dage med at gaa paa Jagt og ride alene om i de store Skove. Og om Morgenen paa min Bryllupsdag red jeg over til nogle Venner. Det var gammel Skik, at man ikke maatte se sin Brud før i Kirken.

Inde i Skoven traf jeg paa en Zigeunerlejr. En ung Kvinde kom hen til mig og spurgte, om hun maatte spaa mig. Jeg holdt Hesten an og lo ad hende, men rakte hende min Haand. »Men Gud naade dig, hvis du ikke siger, at min Forlovede er den smukkeste og bedste Kvinde i Verden!« Hun lo ogsaa og bøjede sit Hoved over min Haand. Saa slap hun den pludseligt, og Smilet forsvandt fra hendes Ansigt. Jeg kan ikke beskrive hendes Udtryk, da hun saa op paa mig og sagde: »Gør det ikke!« Jeg lo ad hende og spurgte: »Hvorfor dog ikke?« — »Gift Dem ikke med den unge Pige, De elsker. Hun vil trække Ulykke til

(Fortsættes Side 24).

Middag Klokken 8

DET NY TEATER har haft Première paa Edna Ferber og Georges S. Kauffmans Lystspil *Middag Klokken 8*. Ikke siden Det ny Teater spillede Clare Boothes Lystspil *Kvinder*, har man set Mage til Toiletteprægt paa en københavnsk Scene.

Øverst fra venstre: Erni Arneson (2 Billeder) og Elsa Kourani.

Midterrækken: Agnes Rehni, Elsa Kourani, Beatrice Bonnesen, Elsa Kourani og Erni Arneson.

Nederst: Elsa Kourani (2 Billeder) og yderst til højre Erni Arneson.

Se den detaillerede Toiletbeskrivelse paa Side 29.

Isbjørne og Sørøvere

ved Raadhuspladsen

De gamle Sørøvere brændte deres Skibe, men Havet ruller nu som før, og vi, der følger de gamle Sørøveres Kølvand, plasker som de i Bølgerne Foraar, Sommer, Høst og Vinter, og »røver« fra det salte Vand: Kraft, Klogskab, Sundhed og Skønhed.

Tekst: GUNHILD GANTZEL — Foto: Ella HAAHR

MØRKLÆGNINGSGARDINERNE er ved at ryge i Vejret for en ny Dag. Det er raakoldt og sludende, og omkring Vagttaarnet paa Langebro piber Vinden om Hjørnet og blæser et Par unge Damer, der med Lommelygter i Hænderne forsøger at finde Vej frem, i rask Trav ned ad Skraaningen til Langebrogade. De drejer af til venstre, svinger ikke med den krumme Gade videre frem, men ser i Silhouet i det tidlige Morgenmørke ud til at forsvinde lige lukt ud i Havet. De er løbet ned ad Landgangsbroen til Rysensteen og forsvinder nu ind gennem den lille Aabning for »Damer«. Over den glatte, vaade Badebro gaar de langs Bassinet, der om Sommeren er saa krystalklart og indbydende, men nu nærmest i Halvmørket ligner Blæk.

Oppe i Dameafdelingens fjerneste Ende ligger Vinterafdelingen, og her har Stoffer allerede været beskæftiget en Times Tid med at fyre op, tænde Lamper og gøre hyggeligt, til de første Gæster indfinder sig. De kommer Klokken 6. I ravende Mørke kommer de første kække Heltinder (og Helte, men jeg kender af naturlige Grunde mest til Damesiden). De skal være paa Arbejde Klokken 7, har Hjem og Mand og Børn, der skal ordnes først. De staar op før 5 hver Morgen Sommer og Vinter, beskikker deres Hus og tager deres friske, salte Bad hver evige eneste Dag Aaret rundt, før de opkvikkede og veloplagte gaar til deres Arbejde. De har ikke Tid at gaa til Gymnastik, ikke Kræfter til lange Ture eller megen Sport. Men De afser den halve Time i den tidlige Morgen Aaret rundt for at slippe for Snue, holde Gigten væk, faa Organismen sat i Sving og faa en sund og frisk Kulor.

I Øjeblikket er vi i Dameafdelingen 150 kække, der møder op hver Dag mellem 6 Morgen og 16 Eftermiddag, og paa Herreafdelingen kommer daglig 200 mandlige Sørøvere.

Naah ja, siger De, men nu er det jo ogsaa en ualmindelig mild Vinter i Aar. Ja, men i 1940—41, hvor Luftens Temperatur var helt nede paa ÷ 25 Grader, mødte 100 Damer og 200 Herrer. For Vandet følge jo ikke med ned under Nulpunktet. Det kommer til 0 og ikke længere. Maaske lægger Isen sig en Dag, og man dukker op af Bølgerne med en Badedragt af den klareste Is om Kroppen; men det betyder intet. Saa føles Vandet varmt som et Karbad, og Luftens Temperatur er i de faa Øjeblikke, man er ude i den, uden Betydning for Badningen.

Vi kommer i Regn og Slud, men er glade for lidt Vintersolskin paa Broen. Saa lader vi Luften tørre med efter det salte Bad — for Vandet er salt paa disse Tider ved Langebro, det er salt som Vesterhavet. Men vi forledes ikke til at lægge os til Solbad paa Broen. Det er farligt og kan ødelægge, hvad Badet har gavnet. Næh, lad Stoffer gnide Dem engang varm paa Ryggen, saa Blodet sættes i Sving, og klæd Dem saa hurtigt paa i de varme Paaklædningsrum.

Hvor mange Grader er Vandet nu omkring December? Ja, i November Maaned havde vi 8 Grader, det er 4 Grader over Normalen, men nu i December har vi kun 3—4 Grader. Men det spiller ingen Rolle med et Par Grader mere eller mindre, man skal blot selv regulere Opholdet i Vandet efter Temperaturen, og ikke tro, at man i December kan pjaske rundt i halve Timer som i Juli.

Mit første Aars Badeerfaring — som Stoffer forøvrigt ogsaa bekræfter — er: Bliv i Vandet saa længe, at Huden bliver kold, men gaa op, før Blodet afkøles. Saa kan man fryse i flere Timer, og det er jo ikke Meningen. (Fortsættes Side 28).

1

2

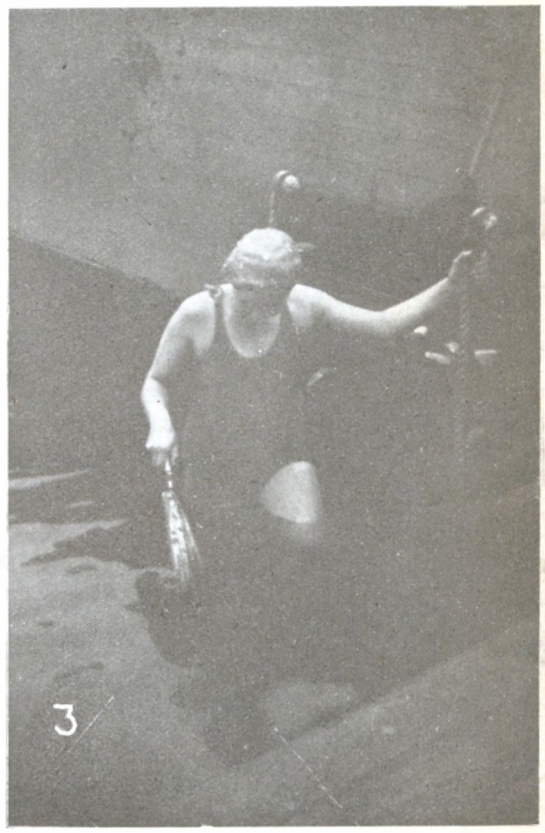

3

4

5

1) Flere Gange hver Vinter indbyder Sørøvere og Isbjørne til Stævne. Saa kommer Vikingerne og Medlemmerne af »Det kolde Gys« paa Visit.

2) I alle Aldre møder de op.

3) Klokken 6 i Buldermørke møder de første Heltinder om Morgenen.

4) Vi har Lys i de tidlige Morgentimer fra en rigtig Skibslanterne.

5) Her er vort ikke meget smarte, men dejligt varme Vinteromklædningsrum.

6) Man kan altid tage Bassinet en halv Gang igennem, naar der ikke er Is.

7) Blindebuk ved en Opvisning.

8) Et Øjeblik kan man godt sidde i Decembersolen og lade sig lufttørre.

9) Men det bedste er alligevel, at Stoffer gnider En varm.

10) Fra en spøgefuld Konkurrence.

11) I Pels og Evakostume paa Vinterbadebroen.

12) I Sne — Badedragten er kun paa til Ære for Fotografen. Naturligvis bruger vi ikke Badedragter hverken Sommer eller Vinter.

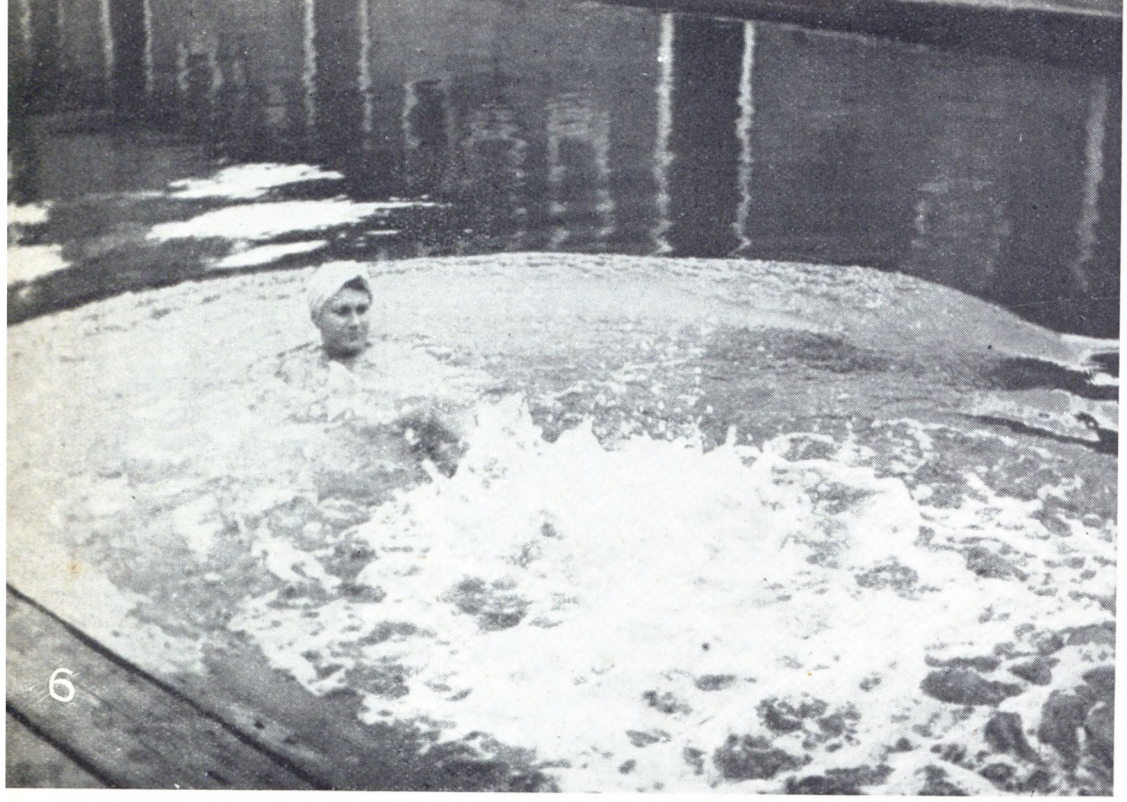

6

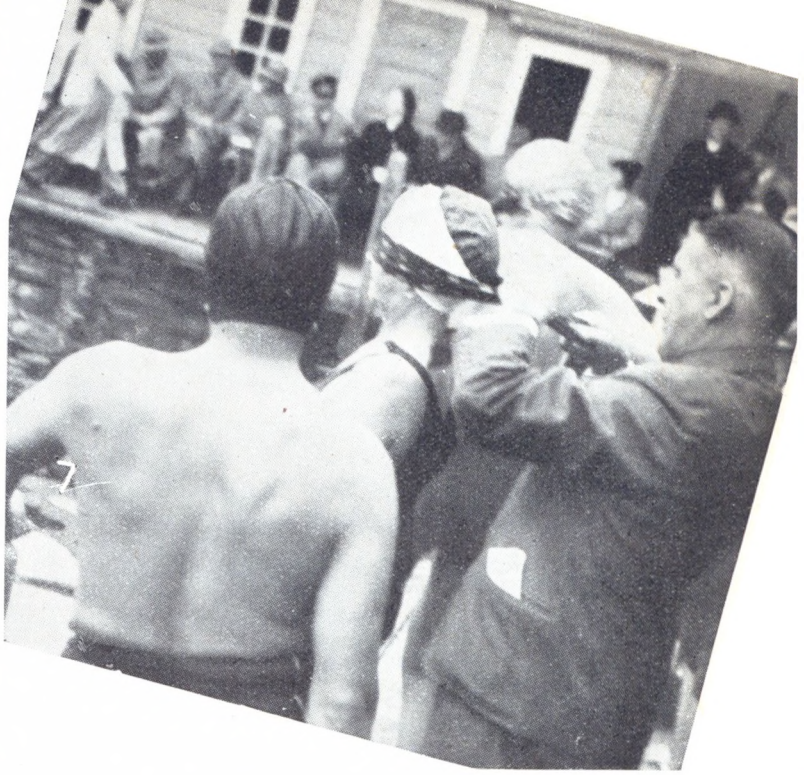

7

8

9

10

11

12

Feminine Julegaver

fra „Tove Lohmanns Hjørne"

Vi er allesammen indstillet paa en besværlig Julegavejagt i Aar, hvor saa meget savnes.

Der er dog eet Sted, hvor man aldrig gaar forgæves efter en kærkommen Julegave til en Dame, og det er i den kendte Butik paa Hjørnet af Østergade og Ny Østergade. Meget elegant har Tove Lohmann fundet paa at emballere sine Skønhedsmidler i en Serie »Beauty-Box'es« i rosa og Guld, og disse fikse Gaveæsker indeholder et forskelligt Antal af de rare Sager. Luksusudgaven er en Suitcase af Læder med alt, hvad der hører til en Dames Skønhedspleje, selvfølgelig includeret Læbestift og Pudder og med et herligt Spejl i Laaget. Men Gaveæskerne findes ogsaa helt ned til 2 Crèmer.

En anden eksklusiv Julegave er et Toiletsæt i ægte Skildpadde eller blot en enkelt Børste eller Spejl. Ved et Mirakel er et lille Parti af disse fine Førkrigs-Varer havnet i Tove Lohmanns Butik.

Til Gengæld finder man ogsaa her de billigste og nyttigste Bagateller fra Tandbørster, Tandpasta, Haarklemmer og alle de Smaating, man altid savner.

Moderne Bijouteri er ogsaa en kærkommen Julegave. Enten Budgettet staar til et særpræget Smykke af Jais Nielsen eller et Par fikse Øreclips, saa har Gaven en egen Charme, der skyldes Tove Lohmanns sikre Smag.

Endnu en straalende Nyhed lanceres nu til Julen — en ny Parfume »*Brisas de las Pampas*«. I Luksusudgaven hviler Flaconen i et elegant hvidt Gipshylster, der vil virke saare smukt paa en Dames Toiletbord.

Hvor har vi savnet vore højtelskede franske Parfumer, og hvor er det henrivende at opdage, at vore hjemlige Parfumeurs er blevet saa dygtige i disse Aar, at de har fundet Stierne gennem Vellugtens vildsomme Urskov.

»*Brisas de las Pampas*« er en eksotisk Parfume med den hede, tørre Vellugt, som Græs og Blomster udsender under Sydens Sol, tilsat et Incitament, som man ikke kan definere, men som virker tiltrækkende paa Nerverne.

Man maa absolut indaande den Duft een Gang til.

»*Brisas de las Pampas*« er Parfumen for den erfarne Verdensdame, der er vidende om sin egen Skønhed. Den harmonerer med blødt Silke og lækkert Pelsværk. Dens Vellugt faar en pikant Air ved at dryppes under Pelsens Revers.

Selvfølgelig findes »*Brisas de las Pampas*« ogsaa i Eau de Cologne.

Desværre er det begrænset, hvor meget der kan fremstilles af denne nye Parfume, da netop det Stof, der giver den specielle Vellugt, ikke kan skaffes mere.

Men er det ikke netop en Fordel, at »*Brisas de las Pampas*« aldrig kan blive banal?

Luksusudgaven af »Brisas de las Pampas«. 65,00 Kr.

BITTER-SWEET

en duftende Nyhed fra Tove Lohmann.

Intet er saa individuelt som Lyst eller Ulyst til en Parfumes Duft. Tove Lohmann lancerer ogsaa en Nyhed, der kaldes »*Bitter-sweet*«. Lucien Lelong havde engang en Parfume, der hed »Apres l'orage« — »Efter Uvejret«. Den duftede som en yndig Blomsterhave efter en Tordenbyge. Der er en Anelse af Jasmin, som dog alligevel ikke helt er denne Duft. — Tove Lohmann betroede mig, at det er Essensen af en sjælden japansk Blomst, der giver »Bitter-sweet« den sjældne Vellugt, som jeg genkendte fra Lelongs Parfume. — »Bitter-sweet« vil blive højt elsket af de Damer, der foretrækker en frisk Blomsterduft for den tungere eksotiske Parfume.

HVIDE ROSER

(Fortsat fra Side 20).

Deres Hus!« Men saa blev jeg gal, og uden et Ord trak jeg Haanden til mig og red væk over Marker og gennem Skoven op til mine Venner.

De synes maaske, at det lyder banalt, naar jeg fortæller Dem, at min Hustru og jeg var de lykkeligste Mennesker paa denne Jord. Men jeg ved ikke, hvordan jeg skal udtrykke den Harmoni, der raadede mellem os, den Glæde, vi følte ved at være sammen lige fra den første Stund til — til det frygtelige skete.

Der gik næsten to Aar og en skøn Foraarsaften, da vi gik i Parken, fortalte min Kone mig, at hun ventede et Barn. Jeg kan huske, at jeg tog hende i mine Arme og kyssede det elskede smukke Ansigt og løftede hende op og bar hende op ad Trappen op til hendes Værelse og lagde hende paa Sengen. »Du maa passe meget paa dig selv,« formanede jeg hende. »Hvile og sove og have det vidunderligt, saa du faar et sundt Barn.« — »Ja, min Ven,« mumlede hun med sit Ansigt tæt ind til mit. »Og Barnet skal være en Dreng og ligne dig!««

Han tav lidt, det var, som Minderne overvældede ham, som om han ikke orkede at fortsætte. Lyset fra Lampen blandede sig med Dagskæret fra Vinduet og faldt ned over hans Haar, og jeg saa, at det var helt graat ved Tindingerne. Han sad stille med Hænderne for Ansigtet, og da han løftede sit Hoved op, var hans Ansigt helt fortrukket, og hans graa Øjne var sørgmodige og saa trætte, som om han ikke ventede paa nogen Lykke mere i dette Liv.

»Saa kom den Dag, hvor min Hustru skulde føde vort Barn,« sagde han endelig. Hans Stemme var monoton, og hans Haand, der holdt Cigaretten, rystede. »Jeg kørte hende til Hospitalet her i Byen; men da jeg overlod hende til Sygeplejersken, klamrede hun sig fast til mig og hviskede: »Bed for vort lille Barn ...« Hendes Pande var vaad af Sved, og jeg kunde se, at hun allerede havde forfærdelige Smerter.

Fireogtredive Timer varede det, inden det var ovre, og da laa der en lille død Dreng, mens Lægerne gjorde alt, hvad der stod i deres Magt for at redde min Hustrus Liv. Det lykkedes at redde hendes Liv ... men ikke hendes Forstand. Noget var bristet i hendes Hjerne, og da jeg atter saa hende, bad hun mig bevæget, om jeg vilde hente hendes Moder, saa hun kunde lege med den lille Dreng ...

I tre Aar prøvede jeg med alt, hvad der stod i min Magt, at kalde hende tilbage til Livet. Men hun gled længere og længere fra mig ind i Drømmelande, hvor jeg ikke kunde følge hende. Nogen fortalte mig, at der før i hendes Familie havde været lignende Tilfælde, og i den dybeste Fortvivlelse maatte jeg til sidst følge hende til et Sindssygehospital.«

Han rejste sig og gik hen til Vinduet. Solen var staaet op og lyste paa det ensomme Træ i Gaarden, og Fuglene sang deres jublende Morgensang. Hun sad med lukkede Øjne, mens Taarerne løb hende ned ad Kinderne. Han aabnede Vinduet, saa den kølige Morgenluft kunde strømme ind i Værelset.

»Da jeg saa Dem forleden Aften,« sagde han uden at vende sig om, »fik jeg et frygteligt Chok. Det var jo min Hustru — saadan som hun var før — som gik rundt paa Scenen og talte. Jeg kan ikke beskrive for Dem, hvad jeg har gennemgaaet de sidste Uger. En eneste Aften blev jeg væk — maaske lagde De Mærke til det — men det var, fordi jeg var paa Hospitalet, som ligger lidt uden for Byen, og der havde jeg en meget alvorlig Samtale med Overlægen ...«

Han vendte sig om, langsomt og tøvende, og hun saa, at han havde grædt.

»Jeg kunde ikke modstaa Fristelsen til at gøre Deres Bekendtskab,« fortsatte han. »Jeg havde en Fornemmelse af, at dette Møde for nogle Timer vilde sætte mig mange Aar tilbage i Tiden — til min lykkeligste Tid. Naturligvis er det bare en Illusion ... men hvad er Livet andet end Illusioner?«

Han gik hen til hende, tog hendes Hænder og kyssede dem.

»Jeg maa gaa nu,« sagde han. »Tak, fordi jeg maatte være sammen med Dem ... Tak, fordi De ser ud, som De gør ... og for den store Illusion!«

Han saa tankefuldt paa de hvide Roser.

»Min Hustru er ikke længere ung og smuk,« føjede han sagte til. »Men hun bliver skrevet ud i Dag. Om nogle Timer kører jeg ud og henter hende ... og vi vil rejse hjem ...«

God Idé til Julegave

Pragtværket »Smukke Hjem« (udgivet af »Tidens Kvinder«) er en god Julegave til alle, der interesserer sig for Hjemmets Indretning. Ca. 250 smukke Illustrationer. Bogen faas hos Boghandlerne over hele Landet, men bestil den nu, da Restoplaget er begrænset. Pris 18,00 Kr.

Et særprægt Ungkarlehjem

(Fortsat fra Side 7).

Gennem de blaastribede Gardiner for det store Loftsvindue sender Dagslyset et smukt Skær ned over de stilfulde Interieurs, der er skabt i hver Ende af Atelieret. Ved Døren til Entréen staar en morsom gammel Skrivepult og en meget smuk Kopi af en fransk Seng under nogle dejlige Billeder af Honæus, Hans Hansen, David Monies og Casse, og i den modsatte Del af det vældige Rum ser et hvidt Louis Seize Bord med malet Marmorplade, omgivet af hvidmalede engelske Stole, ualmindelig dekorativt og indbydende ud med de store Glasdøre ud mod Haven som Baggrund.

Paa den særprægede Sandstenskamin staar nogle af Billedhugger Wandahls smukke Arbejder — *Paris* og et smukt Hoved af Hr. Wandahls afdøde Mor — paa hver Side af et azurblaat Hulrum med en henrivende gotisk Gruppe.

I det tilstødende lavloftede Bibliotek er der dybe, magelige Stole og Sofaer mellem indbyggede hvidmalede Reoler. Paa de blaamønstrede Vægge hænger her som i de andre Stuer farveglade Billeder, en Del af dem malet af Billedhuggerens afdøde Far, Biografdirektør Wandahl.

Ogsaa i Soveværelset er der Sjældenheder. Foruden en gammel dansk Egetræsseng og en sjælden, smuk Dragkiste staar her op ad en morsom Kakkelvæg en Bilæggerovn med Frederik den Femtes Initialer.

Foruden Atelierets og Stuernes arkitektoniske Særpræg er de mange pragtfulde Malerier og henrivende Kunstgenstande og de rene Farver med til at sætte det personlige Præg over dette smukke Ungkarlehjem.

Dronning Nefertiti's smukke klassiske Profil faar hende til at mindes Parfumen af samme Navn, og samtidig kommer hun i Tanke om, at hun egentlig skal have en ny Parfume. Den lette og yndefulde Duft fra den nye Parfum Ballerina betager hende, saa hun kan ikke andet end vælge netop den.

Bristol

Parfumerie * *Bijouterie*

FREDERIKSBERGGADE 40 * CENTRAL 9355

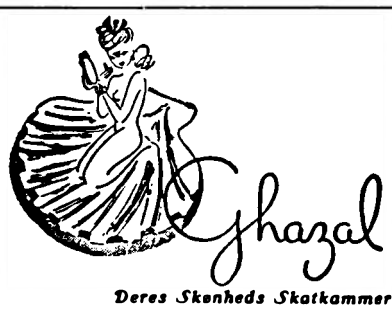

Deres Skønheds Skatkammer.

De fine diskrete Ghazal Præparater indeholder Skønhed og Charme — til *Dem.*

LA SUSANNE CRUSÉ A/S — TLF. C. 8320

Bliv yngre

I Tilknytning til vor efterspurgte Ansigtsbehandling med Kortbølge, Pakning o. s. v. til 7,50 Kr. gives om ønskes Massage med et nyt Præparat, som forskønner og forynger ganske forbavsende allerede efter 1. Behandling.

14,00 Kr. — 10 Billetter 125,00 Kr.

Mary Wallentin

Lægeexamineret Specialist.

Godthaabsvej 12. Fasan 1648.

URE er en sjælden Vare

lad derfor Deres Ur efterse regelmæssigt

Urban Jürgensen

Grundlagt 1743

Ny Østergade 5 Tlf. Palæ 1743

HVORFOR „ordner" De altid DERES LÆBER?

Fordi De bruger en gammeldags Læbestift, som maa bruges igen og igen De kan nu faa den nye praktiske GUITARE LÆBESTIFT, som holder hele Dagen. GUITARE („naturlig — holdbar — sporløs") er umaadelig drøj, let at bruge og har ingen af den almindelige Læbestifts Fejl. Takket være dens Indhold af „Kissfix" sidder den hele Dagen, beskytter Læberne imod Vejret og giver dem den diskrete naturlige Skønhed, som er højeste Mode. GUITARE faas i henrivende gennemsigtige Nuancer og i de sædvanlige 3 Størrelser. Luksusmodellen som Billedet (halv Størrelse), i elegant, forchromet Hylster, varer et halvt Aar, Kr. 11.—. Faas overalt. Hovedagentur: Willy Rasmussen & Co., København K

GUITARE

naturlig - holdbar - sporlös

Sundhed og Hygiejne

BREVKASSE

Spm.: Jeg har læst i »Tidens Kvinder«, at Dr. Gu. raader enhver Kvinde, der er i Omstændigheder, til at faa taget en Wassermann-Prøve. Er det nødvendigt, naar begge Parter er af sund og rask Familie og aldrig har haft Kønssygdom?

Svar: Ja!

Ingen kan med absolut Sikkerhed vide, om de lider af medfødt Syfilis, og ingen kan med absolut Sikkerhed vide, om de skulde være kommet noget til i Livets Tummel. Husk, at Syfilis kan erhverves — ogsaa paa ganske »uskyldig« Maade — uden at give Symptomer.

Den ringe Ulejlighed og Udgift ved at faa foretaget en Wassermann-Prøve bør ikke afholde en gravid Kvinde fra at skaffe sig en Oplysning, der i de fleste Tilfælde er som ventet, men dog ikke helt sjældent er ganske chokerende og overraskende.

Dr. Gu.

Svar til »Oktober«.

Deres pludselige optrædende Udflod er Tegn paa en Sygdom, der kan være af uskyldig Art, men ogsaa kan være saa alvorlig som Kræft. De maa derfor straks søge Læge og fortsætte med Undersøgelser, indtil Diagnosen er sikker.

Dr. Gu.

Svar til »en Husmor«.

De spørger, om der findes noget Middel mod for lavt Blodtryk, der kan købes uden Recept.

Nej, det findes ikke; men har De for lavt Blodtryk? — Den eneste Maade, De kan blive klar over det paa, er at faa Blodtrykket maalt. — Hvis Deres Læge absolut ikke vil maale Deres Blodtryk, hvilket lyder ganske usandsynligt, har De den Udvej at søge en anden Læge.

Hvis Blodtrykket er for lavt, kan »Ferietabletter«, som De allerede har anvendt, paavirke Dem gunstigt; men Behandlingen er langtfra fyldestgørende ved at tage nogle Tabletter i Ny og Næ. — Der kræves i Særdeleshed Hensyntagen til Levemaade o. m. a. Hvis medikamentel Behandling er nødvendig og ordineres, bør De være under stadig Lægekontrol. — Det er ikke farligt at have for lavt Blodtryk, hvis man forstaar »at fare i Mag«, og det er en Kendsgerning, at Patienter, der virkelig gennemfører den absolutte »Pasgang« i alle Livets Forhold, opnaar en meget høj Alder trods et for lavt Blodtryk.

Dr. Gu.

Svar til »J. H.«

Den ubehagelige Lugt fra Vagina, der — trods alle foretagne hygiejniske Foranstaltninger — stadig plager Dem, virker generende paa Omgivelserne og giver Dem Komplekser, skyldes Dekomposition af de Vædsker, der normalt findes i Vagina, og af Udflod.

Daglige Udskylninger er paakrævet. Til Udskylningsvandet kan De f. Eks. sætte Oxydol, Alunol, Chloramin, der foruden at rense ogsaa modvirker den gennemtrængende Lugt. Det er ikke skadeligt at tage Udskylning 2—3 Gange daglig.

Naar De gaar ud om Aftenen og erfaringsmæssigt altid faar tiltagende Odeur, hvis De sidder længe, f. Eks. i et Bridgeparti eller i et Teater, kan De have god Nytte af at bruge en Provagin- eller Denegantablet, anbragt i Vagina før De gaar ud.

Dr. Gu.

Svar til »Elin«.

Sexadin er et Hormonpræparat. Der findes mange andre tilsvarende. Hvilket af dem, De skal bruge, afhænger af Deres Læge. De maa ikke tro, at der er nogen som helst Fejl i at bruge et bestemt Hormonpræparat, fordi mange af Deres Bekendte bruger et andet for samme Lidelse. — Forskellen paa de forskellige Tabletter, der indeholder östrogent Hormon, ligger i Hormon*mængden* og i andre Komponenter, der tilsigter en understøttende Virkning — i Særdeleshed paa Nervesystemet.

Ingen bør begynde Hormonbehandling i Klimakteriet, før det klimakterielle Besvær indfinder sig. Mange Kvinder passerer Klimakteriet uden overhovedet at føle Gener af nogen Art. Maaske hører De til dem? Unødig Brug af Medicin er aldeles fordømmelig — ikke blot paa Grund af vore reducerede Medicinbeholdninger, men i Særdeleshed paa Grund af Meningsløsheden.

Dr. Gu.

Julens Bøger

Hulda Lütken: De uansvarlige. (Gyldendal).

Hulda Lütken har efterhaanden vundet sig et kendt Navn, ikke blot ved sine Digte, men ogsaa ved sine stærkt dramatiske Romaner. »De uansvarlige«, der nu udsendes i 4. Oplag, er en saadan Bog, der griber Læseren ved sine drastiske Kontraster mellem den lille Erna, hvis elskelige, uskyldige Naivitet staar skarpt overfor de brutale, raa Omgivelser, hun vokser op i. Det er en Bog, der fængsler ved sin realistiske Handling og ved den Skønhed, der skinner igennem, og som er skildret med Hulda Lütkens fremragende poetiske Sans.

Gregers Jensen: Monganga. (Gyldendal).

Forfatteren har i fem Aar gjort Tjeneste som Læge i Congo, og hans Bog fortæller livligt og interessant om Tropenaturens Skønhed og om de Tusinder af Iagttagelser og Oplevelser i det mørke Afrika, muntre og spændende mellem hinanden. Man kommer til at længes efter dette store, rige Land mellem Krystalbjergene og de store Søer.

Astrid Ehrencron-Kidde: En Vagabonds Roman. (Gyldendal).

Fint og underholdende fortæller Fru Kidde om denne »Vagabond«, en Drømmer, der flygter bort fra Menneskene og Byerne og søger Tilflugt i Naturen, i Värmlands store Skove. Der er baade Mystik, Poesi og Menneskelighed i denne smukke Roman, som enhver vil kunne faa virkeligt Udbytte af at læse.

Inger Bentzon: Den grimme Pige er, som alle Inger Bentzons Bøger, ualmindelig levende og fuld af Handling. Den er især beregnet paa de større Piger, som utvivlsomt vil sluge den med Begejstring. — Det samme gælder *Johanne Davidsen: Plantage-Prinsessen,* der handler om en ung lam, men meget smuk Pige fra Indien, der volder en Del Forstyrrelse, da hun kommer til Danmark og bor hos en Lægefamile med en jævnaldrende Datter. — *Karen Kristensen: Kirsten* fortæller om en ung Pige, der savner Kærlighed og Forstaaelse i sit Hjem og derfor løber hjemmefra. Derefter kommer Bogens egentlige Handling med en ret uventet Løsning. — *Nanni Presskorn-Thygesen: Flugten fra Kedsomheden.* Forfatterinden har et usædvanlig godt Greb paa at fortælle for Ungdommen, og dette fornægter sig heller ikke her. Man følger med Spænding de to unge Piger, Helene og Winnies Oplevelser og meget forskellige Opfattelse af Livet og dets Goder. — *Trolli Neutzsky Wulff: Alice fra Solvang* hører til denne kendte Forfatterindes bedste Bøger. Hun har en fin Forstaaelse af de unge Pigers Tankegang, og man bliver hurtigt gode Venner med hendes unge Heltinde.

PAA Bagsiden af »Tidens Kvinder« Nr. 47 bragte vi en Annonce, hvor Elizabeth Arden viste sin nye Gavepakning »Treasury Chest«. Denne fremtræder naturligvis — som alle Firmaets øvrige Præparater — i den yndige, sarte Ardenrosa, som det desværre ikke lykkedes os helt at ramme i Trykningen, hvilket vi meget beklager. »Treasury Chest« faas med Duft af Lavendel til Kr. 22,50 og med Duft af Rose Geranium til Kr. 25,00.

Ansigtsbehandling

Behandling af uren Teint, Hudorme, fedtet Hud, aabne Porer, Ansigtsmassage. Rynker og dobbelt Hage fjernes, Højfrekvens- Tesla- Højfjeldssol. Infrarøde Strealer. Vejledn. i daglig Hudpleje

Special Afdeling for Diathermi

Fjernelse af overflødige Haar. Gennemvarmning med Kortbølge mod slap Hud og Rynker Vorter og Modermærker fjernes ved Klinikens Læge.

HELGA BAK

Specialist i Hudpleje

Odensegade 12 — Øbro 1531

Klokken og Inhalatoriet

Kuranstalt for:

Forkølelsessygdomme — Hals-, Strube- og Luftrørskatar — Bronchitis og Asthma — hos Voksne og Børn.

Ene- eller Fælleslokke efter Ønske.

Kronprinsessegade 22. Tlf. Palæ 8.

Aabent 9—15.

MADELEINE

Læbestift

gør Læberne smukke og tiltrækkende.

Flere forskellige Farver.

Faas overalt.

Pris Kr. 6,50.

De nye lette

FOD-INDLÆG

fremstilles hos

BANDAGIST

HJORTH LORENZEN

Lev. til Sygekasser, Hospitaler og Sanatorier.

H. C. ØRSTEDSVEJ 19 A TLF. EVA 3697

Afdeling i Lyngby:

Jernbanevej 3 B — Telefon Lyngby 2630

Som Københavns største Specialforretning er vi i Stand til at yde Publikum den bedste Service i Sygeplejeartikler, Artikler til Børnepleje og Børnetøj. Vore Udsalg er centralt beliggende overalt i København

Thygesen Poulsens

SYGEPLEJE FORRETNINGER

Paa Indkøb i Skønhed

DEN Huskeseddel, som jeg havde glemt hjemme, men som jeg heldigvis havde en Kopi af i Hjertet, omfattede alle de Veninder, der med Føje kunde vente sig en Gave af mig, siden de selv altid var saa søde til at finde paa. Jeg køber aldrig til Familie og Veninder paa samme Dag, for jeg synes, det kræver to forskellige Humører - det ene fornuftigt og tænksomt, det andet lige modsat. Og i Dag var det altsaa Venindernes Tur.

Jeg erindrede mig en lille Bemærkning, som en meget yndig Kvinde forleden Dag lod falde ved en Kop The: »Jo grimmere Tiden er, desto smukkere maa man være - baade for sin egen og alle andres Skyld . . .« Og derfor besluttede jeg mig til, at de alle skulde have en lille Ting, der kunde gøre dem smukkere og mere indtagende.

Der var saa raat og koldt paa Østergade, men saa lunt og festligt inde hos »Illum«, hvor det kæmpemæssige Juleskib midt i Hallen var ved at lægge til Kaj. Det hele var saa eventyrligt og dog saa livagtigt, at jeg uvilkaarligt kikkede ned for at se, om jeg ikke fik Vand i Skoene. Hvor det dog bragte En til at tænke paa svundne (og kommende) Tider - man blev helt glad.

Til højre for Marmortrappen fandt jeg, hvad jeg søgte: *Elizabeth Ardens Gavebod.* Jeg var lige ved at begræde, at jeg ikke havde flere Veninder, end jeg har - saa mange var Fristelserne. Men jeg mistede ikke helt Besindelsen i alt det rosa og duftende - jeg rev en Notesbog op og skrev forsøgsvis Gerda for den mindste Chypre Eau de Cologne til 7,50, og Lise, hos hvem jeg boede en Uge i Sommer, for Chypre Parfume (de havde den helt op til 225 Kroner, ak!). Min mest sentimentale Veninde skal have en fortryllende hjerteformet Pakning med Cellophanvindue i Laaget. Hvorfor? Fordi den er døbt »My Heart's Desire«, og ogsaa fordi den indeholder 3 velkomne Blue Grass Præparater og kun koster 25 Kroner.

Skønt jeg var saa godt i Gang, rev jeg mig løs og kikkede indenfor hos *Breining,* hvor de havde lavet et Gavebord, der maatte begejstre den mest forvænte Kvinde. Der var de skønneste Elizabeth Arden Beauty Box'es, lige fra den lille røde week-end Box, der indeholder alt til en lille Rejse, og op til de store Kuffertmodeller til et Par Hundrede Kroner - den Slags Gaver, som Mænd køber, og som de aldrig glemmes for. Men jeg faldt for en Julekurv i rosa og Solv lige til at hænge paa Træet. Den indeholdt *Night & Day* Eau de Cologne i den store Størrelse til 28,50 - og den var saa sød og saa splinterny, at det vilde være syndigt at pakke den ind. Mens jeg stod der og tænkte saa uegennyttigt paa andre, fik jeg selv et stort Ønske. Det var en Treasury Chest - altsaa en »Skattekiste« med yndige Ting til mit Bad. Først og fremmest Rose Geranium Flower Mist, dernæst Talcum og endelig Badeessens, som er ekstra anvendelig, baade i Vaskevandet og i Skylleskaalene. Et Par Draaber lader den yndigste Aroma svæve ind over Bordet. Ak, hvem giver mig den?

Men endnu havde jeg *Magasin du Nord* til Gode. Jeg kom ind i Julens Have med de dejligste kæmpestore Julestjerner i et Drys fra det lyse Loft, med Paddehatte og Skovbund alle Vegne. Ved Trappen op til første Sal voksede et mægtigt gammelt Træ - nok kun af Pap, men alligevel dejligt - og i de to store Paddehatte gemte sig alle Elizabeth Ardens yndigste Gaver. Men hør blot: fra Træet svævede en Amorin med en dejlig Blomst i sin buttede Haand, og fra Blomsten dryppede uafbrudt duftende Draaber Lavendel, for hvem der blot rakte sin hule Haand frem. I Sandhed en Kærlighedsgerning af den lille Amor i denne dufttløse Tid. Jeg blev saa begejstret, at jeg ikke blot lod det regne paa mig, men ogsaa købte Kræmmerhuse og Hjerter med Flower Mist - de var saa yndige og var lige til at hænge paa Julens Gavetræ. Med al deres Festlighed kostede de mig 6,75 Stykket, men at de vil glæde og begejstre for langt mere - det tvivler jeg ikke et Øjeblik om . . .

L. B.

Fra min Afkrog

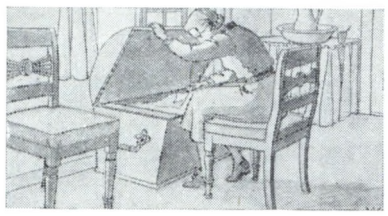

SAA er det Julemaaned igen — man har saa ondt ved at fatte det, synes jeg. Men der skal jo skabes Jul, ikke mindst for Børnene, og man vil dog ogsaa have den Glæde at give Gaver til andre. Heldigvis har min Julekiste faaet et og andet stoppet i Gabet i Aarets Løb, og jeg tager en varm Trøje paa — for Kisten staar under det aabne Vindue i Sovekammeret — og afventer et Øjeblik, hvor jeg er helt ene i Huset, og laaser Yderdørene — det er sjældent ellers — og sætter mig saa ind og gennemgaar »Lageret«.

Der er et Par gode Gaver: Tæpper syet af Klude, de har ligget fra bedre Tider, fordi jeg de sidste to Aar fik noget andet at give de to Smaapiger, der skulde have dem. Nu kan de bruges i Aar. Man glatter dem andægtigt ud og lægger dem lige saa andægtigt sammen. Saa er der et Bundt Stumper af god Frotté, af dem kan der stikkes og kastes gode Vaskevanter sammen og endda blive et Par udmærkede Hagesmækker til den alleryngste Pode i Familien. Der er et Stykke Javalærred, som jeg havde liggende i miserabel Tilstand, gulnet og plettet fra en Kasse med Rester fra en længst afdød Tante. Men det er uslidt og stærkt; det blev saa pænt, da det var vasket og stroget ud. Der kan blive ikke mindre end tre smukke Servietter til et Frokostbord ud af det. Jeg tror, det skal gives som Lunch-Sæt til et enligt Ægtepar, saa kan de bruge det, naar de har en Gæst. Og af Garnender kan man nok lave noget, der er lidt »rumænsk« som Broderi paa det.

Her ligger noget Musselin i meget ureelle Stykker; men der kan alligevel blive fikse smaa Kraver af det syet som Blade paa en Linning og forede med den Stump Tyll, som ogsaa ligger her. Og saa fandt jeg i den nederste inderste Krog et Par Meter Gjord af den Slags, Sadelmagerne bruger til at sætte under Springfjedrene i Madrasser. Det er ikke i eet Stykke, men der kan dog blive et Par virkelig gode Bælter og et Par smaa Pungtasker af det. Jeg har smaa Bidder brunt Plyds, og det vil jeg skære smaa Bjørne ud af og applikere paa de smaa Tasker til et Par Børn, men selve Bælterne skal broderes med forskellige Farver Uldgarn, og nogle store Hægter af den Slags, man brugte til Gardiner, sættes foran, saa man kan snøre Bæltet over dem med Snore syede af gamle Silkestrømper.

Her ligger en gammel Raasilkeskjorte, af hvilken jeg en Gang har brugt Ryggen til Bagside paa en lys Pude; men der er rigeligt til en lille Drengeskjorte. — Der bliver noget at »rive i« i denne Maaned!

OATINE er Midlet til at bevare den fine og fløjlsbløde Hud, som de fleste fik i Vuggegave. Den vidunderlige *Oatine Rensecrème* trænger dybt ned i alle Porer og fjerner ethvert Gran af Støv og Snavs; den gør Teinten blød og glat og virker foryngende paa Huden. OATINE faas i alle førende Parfumerier, Apoteker og Materialister. Pris 5 Kr.

OATINE
Rensecreme
THE OATINE COMP. A/S, KØBENHAVN

Rolig og velfornøjet leger den lille Fyr med sine Fingre. Mor har lige gjort ham i Stand, og hun forsømmer aldrig at give ham et godt Lag af det fine, bløde, kølende Nivea Børnepudder. Det binder al irriterende Fugtighed og afbøder den gennemblødte Ble's Gnaven. Saaledes beskytter Nivea Børnepudder mod smertefuld Hudløshed, samtidig med at det plejer og styrker Huden. Barnet befinder sig vel og trives godt; thi Huden er ikke blot et ydre Beskyttelseslag, men et Organ med meget vigtige Funktioner. Og derfor har en sund Hud afgørende Betydning for Barnets Trivsel.

NIVEA
Børnepudder

CP 856

Thora Reiler
træffes atter daglig
paa Institutet.

Amerikansk Luksuspudder

Thora Reilers amerikanske Luksuspudder sætter sig fint og let paa Huden og giver Teinten dette smukke forjættende Skær af Ungdom og Charme.
Thora Reilers Læbestift er fremstillet af de fineste Materialer. Den er meget drøj i Brug og faas i forskellige henrivende Modefarver.
Forlang *Thora Reilers Skønhedspræparater* hos Deres Forhandler eller hos

Thora Reiler

Førende Institut for Skønhedspleje
Raadhuspladsen 4 — Telefon BYen 6218 — 6219

To, der følges ad...

Den friske, unge Mund og LE FEU er Hjertensveninder og ses altid sammen. LE FEU er den yndige Læbestift, hvis Navn er inspireret af Ildens hede, urolige Væsen. Den findes i flere Nuancer, fra Mundens naturlige til Kirsebærrets dybe, røde Tone.

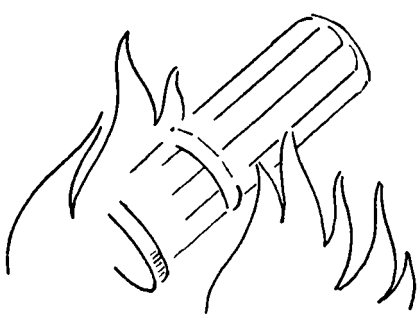

LE FEU
Læbestift
LANDON

LE FEU koster 11 Kr.

En dansk
Mrs. Miniver

(Fortsat)

SELVFØLGELIG skulde Aage netop komme for sent til Middag i Dag, hvor Sonja havde fri, og Gertrud havde begge de smaa at gøre i Stand, inden hun gik til Mødet i »Røde Kors«. Hun maatte sætte Maden i Høkassen, og saa kunde Aage virkelig selv tage den, naar han endelig engang kom hjem.

Hvor var dog ogsaa alting irriterende i Dag. Ungerne var gnavne, de kunde vel mærke, hvor nervøs hun var. Hun gruede for det Møde, for det var første Gang, hun skulde fungere som Formand, og desuden havde hun opdaget et Mølhul i sin fine, uldne Frakke.

»Du maa selv tage din Mad — vi kunde virkelig ikke vente længere med Middagen. — Der er for Resten noget, jeg har gaaet og tænkt paa i Formiddag: Hvordan vilde du stille dig til, at vi udlejede din Konsultationsstue, og du lejede dig en anden uden for Hjemmet? Naar jeg skal være ærlig, saa maa jeg sige, at det gaar mig lidt paa Nerverne hver Time i Døgnet at blive mindet om, at jeg er gift med en Læge.«

»Det var maaske en Idé,« sagde Aage roligt. Saa gik han ud og halede de gule Ærter op af Høkassen.

Et Øjeblik efter kom han ind til Gertrud i Soveværelset: »Jeg maa hen til en lille Patient, der har Lungebetændelse. Pandekagerne kan jeg spise senere.« — —

Nu vidste hun det: *Aage vilde gerne flytte*, ja, han havde sikkert gaaet og længtes efter det. Det var kun af Taktfuldhed, han ikke havde sagt noget om det før. »Det var maaske en Idé,« havde Aage svaret.

— — —

Gertrud listede sig ind i Entréen: Mødet havde trukket ud, saa det var blevet sent. Aage sov sikkert allerede.

Aftenen havde været helt igennem mislykket — hun havde kunnet mærke, at de andre havde syntes, at hun var rigtig dum og genert. Og hele Tiden havde hun haft Fru Doktor Petersens stikkende Øjne paa sig: Der kan du se, lille Gertrud, du er nok ikke saa begavet, som du selv tror ...

Gertrud havde bare siddet og tænkt paa Aage.

Hun gik ind i hans Konsultationsstue. I syv Aar havde de nu boet i denne Lejlighed. Hun saa hen paa Skrivebordet. Nu saa det ud, som Aage vilde have det. Hver enkelt Ting laa paa sin Plads — Receptblokken der, Hvem-har-ringet-Bogen der ...

Da de flyttede ind i denne Lejlighed, havde Gertrud ingen Husassistent, saa hun havde selv maattet holde rent i Aages Konsultationsstue. Hun havde elsket at rydde op paa Skrivebordet, havde flyttet Receptblokken, saa den kom til at ligge lidt mere dekorativt, og lagt Hvem-har-ringet-Bogen i Skrivebordsskuffen, hun havde sat Blomster ind ...

Men Aage var blevet rasende; han forlangte at have sit Skrivebord i Fred, sagde han.

Hun gik ud i Venteværelset. Hvor var de dog blevet slidt de smaa Taburetter, hun havde malet for syv Aar siden.

(Fortsættes).

Frøkenerne von Pahlen

(Fortsat fra Side 9).

lige, indtil det rent utrolige? Det er modbydeligt! Ja, er de Figurer i min sidste Roman ikke forfærdelige? Nu er de mig pludselig fremmede. De er formede inde i mig — men nu stiger de frem fra Bladene, knappende deres Handsker, rettende paa deres Flip, trækkende ned i deres Kjoler; hvad har jeg at gøre med dem? Og dog har jeg Følelsen af, at de er fremstaaet af min Livmoder.« Til sidst siger hun: »Jeg kan ikke lade være med at more mig, medens jeg skriver dette. Jo, jo det vilde lyde godt i et Interview. Siger de Herrer Interviewere, at jeg kommer altfor billigt til mine Romaner? Er der tilstrækkeligt Studium bag dem? Er der nok af det normale og virkelige Liv? Synes De ikke, at jeg savner Evnen til at »pejle« og leve mig ind i et aktuelt Problem, og har altfor let ved at tilegne mig den almene Dannelse? Jo, engang imellem føler jeg selv noget, der ligner Tomhed. Tager jeg virkelig ikke Livet alvorligt nok? Maaske er det Grunden til, at jeg ikke griber Mennesker i Struben. De er saa høflig, at De siger, at det gør jeg — i det mindste, naar jeg skildrer Sindssyge og »Elskovssyge«. Ja, men naar Folk gribes af det, beror det sikkert paa, at det er en Sensation, som om jeg fortalte Spøgelseshistorier eller om andet, der ikke eksisterer. Kvinder, der med hver Fiber længes efter at elske, findes der jo ikke i Sverige. Her i Sverige regnes de med til de sindssyge, og deres Længsler og Lidelser hører til de alvorligere psykiske Sygdommes Verden. Dog, de Verdener og de Kvinder kender jeg — og gribes selv af dem. Det kan vel ikke være af samme Aarsag? Af Sensationsbegær? Af Lyst til det sensationelle? Nej, det kan jeg dog ikke tro, Hr. Interviewer!

Maaske er jeg dog alvorlig — maaske endda meget alvorligere end mange af de »alvorlige«.«

Den, der har tænkt sig, at Agnes von Krusenstjerna skrev ud fra Sensationstrang, maa blive overbevist af disse Linier. Hun har født sine Bøger med Smerte og Lidelse og har sat sig Maalet aldrig at gaa udenom. Hun kan sætte Ibsens Digt over sig selv og sin Gerning:

At *leve* er — krig med trolde
i hjertets og hjernens hvælv.
At digte — det er at holde
dommedag over sig selv.

Og hvor mange kan det?

Isbjørne og Sørøvere

(Fortsat fra Side 22).

Hvorfor bliver man Vinterbader? Ja, det bliver man for Eksempel som jeg, fordi jeg i denne vidunderlig skønne Sommer kom hjem fra Ferie midt i Juli. Det var haardt at skulle sige Farvel til Vandet for et helt Aar, saa jeg mosede ned paa Rysensteen. Sommeren gik, og 15. September begyndte Vintersæsonen i straalende varmt Vejr, og nu er jeg blevet saa forfalden til den daglige kolde Dukkert, at jeg meget nødigt undværer den en eneste Dag. Der gaar andre dernede, hvis Arbejde absolut forhindrer dem i at komme til Hverdag — de er Vikinger een Gang om Ugen. Hver Søndag Formiddag møder de op, for helt slippe deres Bad kan de ikke. Der er en Patient med tidligere Børnelammelse. Hun var saa svag, at hun ikke kunde klare sig alene. Hun tager nu frem og tilbage hver Dag med Sporvognen og klarer sig fint. Vi har daarlige Nerver, der hærdes, og der er Patienter med Seneskedebetændelse i Hænderne, som er blevet kureret, for slet ikke at tale om Gigtpatienter, der ved en fornuftig Badning i det kolde Vand er blevet raskere. For koldt er Vandet naturligvis, det kan ikke nytte at nægte det; men det kolde Gys er noget Sludder, for det faar man ikke, og det vil jeg gerne slaa fast, for det er vistnok det, der afholder mange, som godt kun-

de have Lyst, fra at gaa i Vinterhavet. Legemet afgiver saa megen Varme eller har saa megen Varme, at man ikke, idet man gaar ned i Vandet, faar noget koldt Gys. Kulden i Vandet mærkes først, naar man har været lidt i, og saa er det som sagt Tid at gaa op, før Blodet afkøles. Op til Stoffer, som staar parat, hvis man vil have det, med et dejligt varmt Haandklæde og sørger for en sund Frottering paa Ryggen.

Hvem bader om Vinteren? Ja, det gør baade Børn og Voksne. Alle Tiders Baderekordindehaver bliver vel nok Manufakturhandler Erik Lassen, som hver Dag i 75 Aar badede paa Rysensteen. Hans Mor tog ham første Gang derned, da han var 5 Aar, og da han var 80 tog han endnu Sommer og Vinter sit daglige Bad. Han blev 90 og holdt kun op at gaa i Vandet, fordi han de sidste Aar var sengeliggende og ude af Stand til at gaa. »Hvis jeg kunde komme ned paa Rysensteen og faa min Dukkert, skulde jeg nok blive rask,« sagde han til sin Datter.

Rysensteen er jo en gammel Badeanstalt. Den fyldte 120 Aar i dette Efteraar, men var i Begyndelsen baade for varme og kolde Bade og ejede ogsaa dengang Rosenborg Brøndkuranstalt. Den var en mondæn Institution, hvor de fine Folk kunde leje Værelser til sig selv og deres Tjenerskab, og i Haven spillede Hornorkestre til Underholdning for Gæsterne.

Arnold Richard Nielsen har for nogle Aar siden skrevet Rysensteens Historie ned, fra Frederik den Sjette til vore Dage, og fortæller heri mange morsomme Træk fra Badeanstaltens Historie, lige fra, at Kejseren af Brasilien, Bismarck og en Broder til Litvinof har badet paa Rysensteen. Stoffer skal endda være i Stand til at fremvise den Kam, hvormed Bismarck friserede sig efter Badet. Heiberg har digtet til Rysensteens Pris som den første, der har digtet til Søbadets Ære — hvorfor han offentligt blev stærkt haanet af Georg Carstensen. — Chr. Richardt og Goldschmidt har skrevet og endnu senere har Sophus Michaëlis, der selv var Sørøver, sunget Badenes Pris.

Sørøver, ja, det er ikke saadan at blive Sørøver. Der er nok Vinterbadeforeninger, man kan komme ind i, bare man har været i Vandet i Oktober, men det gælder ikke. Sørøver kan man kun blive, naar man i to Aar har badet hele Vinteren. Man kan ogsaa blive Isbjørn paa Rystensten, og det er straks nemmere.

Ganske vist er hverken Sørøvere eller Isbjørne de første Vinterbadesammenslutninger. Vikingerne fra Helgoland var de første, der sluttede sig sammen, men Rysensteen er nok den første Badeanstalt herhjemme, der har haft Vinterbadning, idet der har været Vinterbadning paa Rysensteen i alle de 120 Aar, den har eksisteret.

Nu afdøde Professor Johannes Steenstrup var Sørøver, lige til han døde over 90 Aar gammel. I den værste Kulde og i den haardeste Storm kom han cyklende til sit daglige Bad, og fortsatte sommetider paa Cykle i Kjole og Hvidt til Taffel hos Kongen.

Overpræsident Bülows Moder og Etatsraadinde Harriet Bentzon badede, til de var op mod de 80. Overlægerne Borgbjerg og Brønnum er Sørøvere gennem en Aarrække, og der er ogsaa mange andre kendte Navne i Sørøvernes Lag.

Og saa er der endelig Stoffer, som nu i 35 Aar har passet alle Sørøvere og Isbjørne paa Rysensteen. Hver Morgen før 6 møder han og varmer op og hygger, og hver Eftermiddag møjer han ud efter os. Han skal se Pontonerne efter, hvorpaa vi alle flyder, hugge Hul paa Isen, gnide os tørre, passe Telefon og, som min Kollega skriver i sin Bog, tvivler nogen om Vanskelighedsgraden af en Bademesters Arbejde, saa tilbyd for Sjovs Skyld at vikariere for Stoffer det Par Dage om Aaret, han rekrerer sig paa de sydsjællandske Græsgange, hvor han voksede op, og hvorfra han har sin mærkværdige Dialekt. — Jeg skulde ikke nyde noget.

Middag Klokken 8

Foto: Ella Haahr

(Se Billederne Side 21).

IKKE siden »Kvinder« har vi i København set Mage til Elegance, som den det Ny Teater viser i Dekorationer og Toiletter i Edna Ferbers og George Kaufmans Stykke: Middag Klokken 8.

Det ene Kostume skønnere og mere raffineret end det andet bæres af Teatrets smukke Skuespillerinder. Med Undtagelse af et enkelt, som Fonnesbech har leveret, er alle Kostumerne syet paa Teatret af Fru Stevnsborg. Damerne bliver vilde af Misundelse, skrev en Anmelder, og det er ogsaa sandt.

Øverst fra venstre: Erni Arneson i en stærkt gyldenbrun Housecoat i blank Crêpe Satin. Herefter ses Erni Arneson i bordeauxfarvet Housecoat med orchidéfarvet Underkjole. Dette Kostume er ogsaa udført i blank Crêpe Satin. Elsa Kourani bærer yderst til højre en Drøm af en Aftenkjole i hvidt Georgette med smaa Guldpailletter. Bærekraven er tætsyet med Pailletter, og herunder bærer den unge Skuespillerinde en stor rundskaaren Taftunderkjole. Capen er af Hermelin.

I Midterrækken ses fra venstre: Agnes Rehni i en Kjole af kraftig grøn Matcrêpe med Applikationer i Guldlidser og smaa Guldpailletter. Hatten har grønne Fantasifjer, og Pelsen er en Graaværkspels. Herefter kommer Elsa Kourani i en lille bordeauxfarvet Dragt med Sommerhermelinkanter og Turban af Stoffet med Besætning af Sommerhermelin. Beatrice Bonnesens lange Kjole er i turkisfarvet Taft med pragtfulde Broderier af Simili og slebne Stene ned foran, og Elsa Kouranis Kjole bestaar af en brun rundskaaren Taftnederdel, mens Forstykker og Ærmer er af Guldlamé og Ryggen af Taft. Hertil Nertzpels og Velourhat med Taftsløjfe. Yderst til højre bærer Erni Arneson en pragtfuld lang Kjole i lyst, nærmest majsfarvet Moiré med Besætning af smalle Fløjlsbaand i alle Farver i Gyldenlak. Bemærk de lange snævre Ærmer. Om Hoften er knyttet et bredt Stykke, som bagpaa giver Tournureeffekt. Strudsfjerviften er i gyldne Farver.

Nederst bærer Elsa Kourani først Taft- og Guldlamékjolen, som allerede er beskrevet, og derefter er hun iført en lækker Hjemmedragt i rosa Moiré, hvis Revers, Lommer og Opslag er i stukket vatteret Taft. Endelig viser Erni Arneson en draperet Kjole i meget lys, graa Matcrêpe. Hertil bærer hun lilla Perler og lilla Sko. Og Hatten er en morsom lille graa Ting med to store Vindrueklaser i lilla Schatteringer. Sølvrævejakken fuldender Elegancen.

Etikette Brevkasse

Direkte Svar koster pr. Spm. 2 Kr., der indsendes i Frimærker.

Brud.

De maa undskylde, at vi ikke helt forstaar Deres Argumenter. Deres Forældre finder, at Tiden ikke er til at fejre stort Kirkebryllup med Slør og Kjole og Hvidt, men i Stedet for vil De og Deres Tilkommende saa se Deres unge Venner til en »morsom« Lørdagsnattefest, hvor alle Gæsterne skal klædes ud i Børnedragter, og som De gerne vil have Idéer til. Naturligvis kan man sammen med sine gode Venner mødes i en Kirke til et Bryllup selv i disse alvorlige Tider. Man kan udmærket klæde sig i den Festdragt, man nu engang har anskaffet, og som man har glædet sig til at bære. Man kan samles ved en Middag bagefter, som i Sagens Natur vil blive stilfærdig — kultiverede Mennesker kan simpelthen kun samles indenfor en værdig Ramme — for hvorfor skulde De ikke prøve selv nu at faa et smukt Minde om Deres Livs største Festdag. Men hvis De ikke er enten heit hjerteløs eller tankeløs, kan De ikke holde natligt Karneval med Udklædning og Larm og hvad deraf følger. Jo, det kan De godt, men saa er der ingen Grund til at spørge os om, hvad vi synes. Vi begriber ikke, at De overhovedet har Tanker for den Slags Arrangementer i Øjeblikket.

Hjertets varme Glød
paa Læben

Til Selskab, i Teatret, paa Restauration, sammen med HAM, er det beroligende og tilfredsstillende at vide, at NINI baby lipstick MAKE-UP kan holde i timevis. Stadig Udbedring af Læberne er ikke nødvendig, fordi NINI baby er saa holdbar, som netop De kan ønske! Forlang den i Deres Yndlingsparfumerie. Pris Kr. 1,75.

NINI Baby

Nielsen & Nielsen, Amaliegade 6, Cent 94 11

KVINDERS HJEMMEARBEJDE
St. Strandstræde 3 — Palæ 1867
(lige ved Kongens Nytorv)
AABENT 10–17 — LØRDAG 10–14

STORT UDVALG AF GAVER
– GAVEKORT UDSTEDES –
MONOGRAMMER
SYES SÆRLIG SMUKT

De Damer, som forgæves har søgt Behandling for generende Haarvækst bør ikke resignere, men gøre endnu et sidste Forsøg hos

Rosenørnsallé 6, I ved Søpavillonen

Carla André
(Fru Dr. Thorlacius)

Telefon Nora 5522
Anbefalet af Læger

Jeg garanterer Dem, at Haarene aldrig vokser ud mere, da jeg grundet paa mine mangeaarige Erfaringer, og da min Virksomhed gennem 20 Aar er blevet anbefalet af Københavns mest kendte Læger, kan sikre Dem en samvittighedsfuld og grundig Behandling, der hverken smerter eller er relativ dyr.

Kraftig Haarvækst paa Ben og Arme fjernes à 6 Kr. pr. Time

Vorter og lign. Pletter fjernes i én Behandling, der hverken bløder eller gør ondt

Det er en Selvfølge, at jeg — saavel her som i Udlandet — nøje har studeret og prøvet ogsaa senere fremkomne Metoder paa dette mit Specialomraade, men jeg har i Samraad med de største Hudspecialister stadig maattet holde fast ved Elektrolyse som det mest paalidelige og effektive Middel.

Diathermi og Ansigtsmassage
mod Rynker og slap Hud.
Generende Haarvækst etc. fjernes for bestandigt.
Behandlinger med BEAUTY-VAC, det nye Skønhedsapparat, giver enhver Kvinde et nyt Ansigt og en ny Skikkelse.
SARA JENSEN
(tidl. hos Dr. Dujardin)
Ny Østergade 23¹ (v. Chr. IX.s Gade), Palæ 9362

Slank paa 20 Dage.
Uskadelig Afmagringskur (ikke Piller). Skriv til **Fru Amalie Johnsen**, Øselsgade, Box 1233, København S, der gratis og diskret tilskriver Dem hvorledes.

Sæt
SENNO
frem!
B&T
ædle Druesennep

BLAUENFELDT & TVEDE - Kbh. NV.

Kvaliteten er uændret, — men Produktionen begrænset:
Smagen af ægte Cacaobønner er Kendetegn for
HEERING's CACAO
DEN FINE CACAOLIKØR 13.)

Vennemiddag i December

SELVE Julen staar jo altid i Familiens Tegn — man faar knap nok Tid til at se sine Venner. Saadan er det nu engang, og derfor synes jeg, det er en god Idé, inden de store Festligheder løber af Stabelen, at invitere Vennerne til en lille Middag. Der er ingen Maaned, der som December er taknemlig at pynte Bord i. Inden Jul begejstres man dobbelt over Grankviste paa hvid Dug, blankpudsede Æbler, gyldne Stjerner, røde Baand — der skal saa lidt til for at se meget ud. Alle gaar mere eller mindre bevidst med Forventningen i Hjertet, og saadan et Julebord paa Forskud bringer straks Stemningen op paa de højeste Hyggegrader.

Men bed ikke for mange — det er slet ikke moderne med store Selskaber. De fleste synes, det er bedre i Pagt med Tiden og Besværlighederne at være nogle faa, der faar Aftenen til at gaa med at sludre. Maaske Damerne kan udveksle Juleidéer, mens Mændene ordner Verdensbilledet — men hvor vilde det for Resten være dejligt, om de blot for en Aften vilde være galante og selskabelige og hellige sig Maden og Damerne i Stedet for at gemme sig bag tobaksblaa Taager og Tale om Krig. Det er dog snart Jul ...

Maden maa være festlig, med mindre eller større Midler, som nu Budgettet dikterer. Her er nogle Forslag, der maaske kunde komme til Nytte.

Sardin-Cocktail.

Den sidste Daase fine Sardiner kunde passende bruges paa denne Maade. Sardinerne befries for Skind og Ben og blandes med to haardkogte, finthakkede Æg, lidt Cayenne Peber og Mayonnaise. Serveres paa lidt hakket grøn Salat i Glas med to ristede Rugbrødsfingre ved.

Hummer Bisque.

Til seks Personer beregner De en pæn stor Hummer. Kødet tages ud af Hale og Kløer og gemmes til Garniture. Resten knuses og kommes i en Gryde med et opskaaret Løg, 1 Laurbærblad, 2 grove Stilke Blegselleri og ½ Liter Vand. Dette koges under Laag i 1½ Time og sies. 3 Spskf. Smør bages op med 2 Spskf. Mel, spædes med 2 Kopper kogende Mælk og snurrer i ti Minutter. Tilsæt Hummerafkoget, Salt, Paprika og ½ Kop Fløde. Serveres i Tallerkner eller Kopper med det ituskaarne Hummerkød i og drysset med hakket Persille.

Champignonsuppe.

½ Pund Champignons skæres i Skiver og brunes i 4 Spskf. Smør. 2 Spskf. Smør bages op i en anden Gryde med 2 Spskf. Mel og spædes med kogende Fløde. Champignonerne og deres Kraft tilsættes samt Salt og Peber. Denne Suppe falder billigt ud, fordi den ikke kræver Kød.

Indbagte Fiskefileter.

Man laver en Dejg af ½ Pund Mel, 3 Æggeblommer, 2½ dl Mælk, 2 Spskf. Olie, lidt Sukker og Salt. Dejgen skal hvile en Time, blandes saa med de stiftpiskede Hvider og skal være meget tyk, saa den ikke løber af Fisken, naar den dyppes i den. Fileterne lægges saa over i meget hedt Fedt eller Klaret og koges et Øjeblik. Anrettes paa et varmt Fad, pyntes med Persille, der er kogt ca. et kvart Minut i Klaretten. Hertil serveres Kartofler og Béarnaise-Sauce eller blot en fin opbagt gul Æggesauce.

Italiensk Fisk.

Rødspættefileter dampes møre paa Rist, lægges paa et fladt ildfast Fad, overhældt med en god tyk Tomatpuré med Smør, og drysses med reven Ost. Kartoffelmos sprøjtes langs med Kanten og mellem Fisken til Pynt, og Fadet stilles i Ovnen til Mosen har lysebrune Kanter og Osten er gylden og duftende. Kartoffelmosen maa være meget stiv ellers varer det for længe.

Høns Bristol.

Dette er efter min Mening en af de bedste Hønseretter, der findes. En eller to Høns koges med et Par Gulerødder og et Stykke Selleri. Et Pund Brisler koges for sig, lægges i Presse og skæres i Terninger. Suppen tilsættes Hønsesuppen. Champignons — saa mange man vil ofre — koges i lidt Smør og Vand, men forbliver hele. Muslinger — 2 Pund til en Høne — koges og istandgøres paa sædvanlig Maade. Hønsesuppen sies og skummes, opbages med Smør og Mel, hvorefter Hønsekød, Brisler, Champignons og Muslinger tilsættes. Til sidst lieres med 2—3 Æggeblommer og krydres med hvid Peber. Spises med Flûtes.

Spaghetti Specialitet.

Til 2 Pakker Spaghetti (der er nok til 6—8 Mennesker) bruger man ½ Pund Kalvekød, ½ Pund Oksekød og en Kalvenyre. Kødet skæres i ganske tynde Strimler, Nyren skæres i Terninger, og det hele ristes med Løg — helst i Fedt over stærk Ild. Der spædes Vand eller Suppe til samt rigelig Tomatpuré — og naar alt dette er mørt, tilsættes de nykogte Spaghetti. Kraften ved Kødet maa gerne koge ind, saa der kun lige er til at væde Spaghettien — det maa ikke virke vaadt. Hertil serveres saa reven Ost. Igen en billig Ret, der udmærket kan serveres til Selskab, og som ydermere er sikker paa at gøre Lykke.

Lækre Ostepinde.

100 g reven Ost blandes med lige saa meget blødgjort Smør og ½—1 pisket Æggehvide efter Størrelsen. Dette smøres tykt paa Franskbrødsstrimler, der bages i Ovnen i 20 Minutter.

Æbletærte med Flødeskum.

En god Mørdejg rulles tyndt ud, og med den beklædes en ikke for høj ildfast Form. Tyk Æblemos, smagt til med Sukker og Vanille, fyldes i Formen, der »lukkes« med Dejgstrimler paa Kryds og tværs. Tærten bages i Ovnen, og serveres lunken med rigelig koldt Flødeskum.

Fru Persille.

HOLTE HUSHOLDNINGSSKOLE
Statsanerkendt.
5 Mdrs. Vinter-Kursus beg. d. 3. Novb.
5 Mdrs. Sommer-Kursus beg. d. 3. Maj
Plads til 28 Elever. Elektr. Køkken og Centralv. 20 Min. Kørsel fra Kbhvn. Statsunderst. kan søges. Program sendes. Tlf. Fr.dal 6635
JUTTA WIBERG BILLE

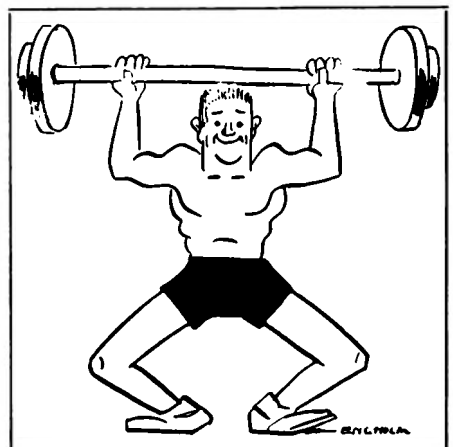

Man-maa-tænke-paa-Formen
Frederik skænker aldrig Næringsvidenskaben en Tanke, men er glad og stærk, naar bare han faar det sunde „Vitana"-Rugbrød.
FÆLLESBAGERIET
Tage 45 Tage 5745
„Ikke en Krumme gaar til Spilde!"

Dejlige Øjne
ved Hjælp af den berømte Øjenkosmetik »La Bella Nussy«. Den er uopløselig i Vand, fremmer Vipperne Vækst og gør dem lange, mørke og bløde. Faas overalt i sort, brun og blaa.
La Bella NUSSY
V. Axelfeldt, Frdbergg. 2, Kbh. Palæ 7691.

Gulvtæpper
og polstrede Møbler
renses
Heinr. Jessen
Deres Renser og Farver
Niels Hemmingsensgade 1 — Byen 6894
Gammel Kongevej 124 — Vester 4624
Nørrebrogade 66 — Nora 661
Finsensvej 2 — Gothaab 4003
Brønshøjholmsallé 45 — Bella 496—96

Bähnckes **KATHRINEBJERG Eddike**

Hurtigforbindingen
Hansaplast sidder urokkelig fast og hæmmer ikke Arbejdet. Det er antiseptisk præpareret, beskytter mod Smuds og bør aldrig mangle, hverken i Hjemmet, paa Arbejdspladsen eller paa Udflugter.
Hansaplast Hurtigforbinding

Kryds og Tværs Nr. 45

	B	A	L	K	A	N		S	E	R	I	E	R	
P		T	R	A	G	I	K	O	M	I	S	K		U
A	B	E		R	I	G		L	B	S		S	A	D
U	U				T	E	E	D	E				U	G
L	E	G		H	E	R	S	E	D	E		S	T	I
U	N	I	T	A	R		T		E	L	S	K	O	V
S	O	N	I	A		R	I	O		S	T	O	R	E
	S		E	N	S	E	M	B	L	E	R		I	
D	A	A	N	E		D	E	S		B	A	S	T	A
R	I	M	E	D	E		R		G	E	M	S	E	N
A	R	T		E	N	B	E	N	E	T		S	T	K
G	E				G	A	S	E	R				E	L
E	S	T		E	E	N		P	I	L		E	R	E
R		R	E	G	N	E	O	P	G	A	V	E		R
	T	E	R	N	E	N		E	T	U	I	E	R	

Vindere:
Fru Harriet Christensen, Suhrsvej 23², Korsør.
Frk. Bodil Edlefsen, La Coursvej 6¹, F.
Børnehavelærerinde Rigmor Larsen, Børnehaven, Holmbladsgade 107, S.
Bøgerne er tilsendt Vinderne.

Ugeskrift TIDENS KVINDER Nr. 49 — 1944

Mod Aflevering af 13 af disse Kuponer i Nummerfølge paa Bladets Ekspedition, Rosenørns Allé Nr. 29, København V., faar Bladets Læsere Bogen »Mange Slags Haandarbejder« hft., Bogladepris Kr. 3,75, for kun Kr. 1,25, eller Bogen »2000 gode Raad« indb. for Kr. 2,25. Saafremt Bøgerne ønskes tilsendt, kan Beløbet vedlægges i Frimærker; men der maa da desuden vedlægges 30 Øre til Porto.

Renaissance
Specialist i Renaissance-Møbler
Vesterbrogade 54 - Eva 2700

SMUKKE HJEM

Det store smukke Pragtværk »Smukke Hjem«, som »Tidens Kvinder« har udsendt, faas nu igen hos Landets Boghandlere. Enhver, der interesserer sig for Hjemmet og dets Indretning, bør eje dette sjældne Værk. En glimrende Julegave — baade at ønske sig og at give.

PRIS 18,00 KR.

KAWO Busteholder
Den skal det være –

Leda Damesko
— den kultiverede Opfattelse af Sko

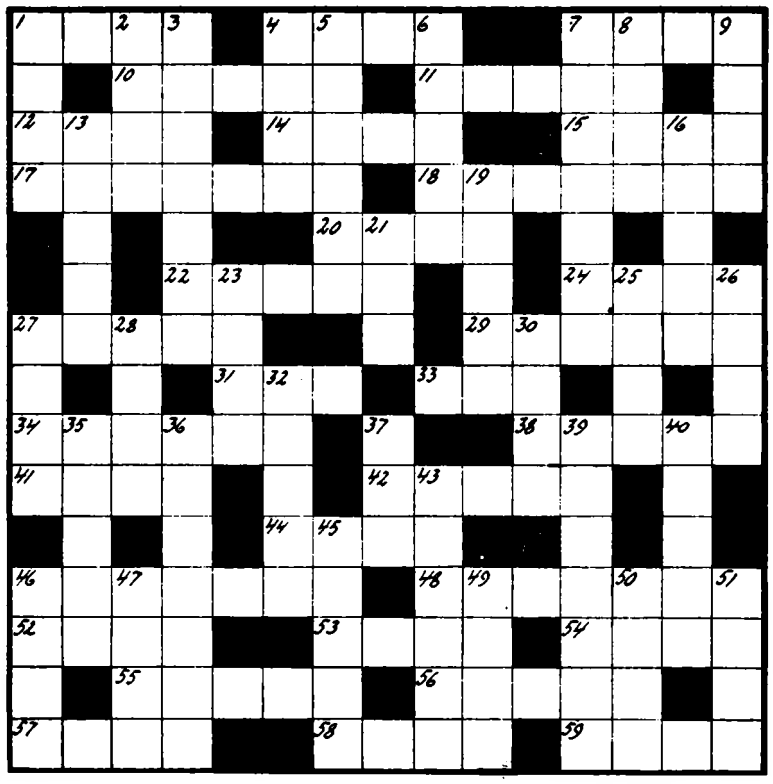

KRYDS OG TVÆRS NR. 49

Navn og Stilling: . . . . . .

Adresse: . . . . . .

VANDRET: 1 Rovdyr. 4 Fartøj. 7 Vulkanaske. 10 Offentlig. 11 Sømanden. 12 Vrede. 14 Tilberede. 15 Ved Telefonnumre. 17 Taktfast. 18 Imponeret. 20 Sær. 22 Uden Gevinst. 24 Geni. 27 Udbytte. 29 Spottedigt. 31 Spiritus. 33 Gods. 34 Parterne. 38 Bringe. 41 I Hjul. 42 Forvolder. 44 Tud. 46 Frynser. 48 Jævner med Jorden. 52 Løb. 53 Fedtstof. 54 Telefoncentral. 55 Le. 56 Øvelsesstykke. 57 Erklæring. 58 Venlige. 59 Slut.

LODRET: 1 Legemsdel. 2 Bevogtning. 3 Naturkraft. 4 Redskab. 5 Friluftspil. 6 Ovale. 7 Kaput. 8 Formoder. 9 Smykkesten. 13 Udspredt Snak. 16 Ulemper. 19 Skamme. 21 Skjul. 23 Metal. 25 Kortet. 26 Nyvaskede. 27 Parat. 28 Vente. 30 Mene. 32 Vokalerne. 35 Jævne. 36 Huske. 37 Blond. 39 Indrømme. 40 Falder. 43 Til Smykker. 45 Frugter. 46 Hejseværk. 47 Babyagtigt. 49 Ære. 50 Frugten. 51 Barbere.

Blandt de rigtige Løsninger af Kryds- og Tværs-Opgave Nr. 49 vil blive udtrukket 3 Vindere, som vil modtage en af efterfølgende 5 Bøger:

Madame Colette: Utro.
Tove Ditlevsen: Barndommens Gade.
Hulda Lütken: De Uansvarlige.
Greta Molander: Fra Øst til Mae West.
Edith Rode: Livets Ekko.

Samtidig med Løsningen, som indsendes til Redaktionen senest Mandag den 11. December 1944, bedes den ønskede Bog opgivet.

JURIDISK BREVKASSE

Red. af Landsretssagfører Ingeborg Hansen M.L.

Spm.: Er det nødvendigt for et barnløst Ægtepar at oprette lovformeligt Testamente — kun angaaende Hjemmet — for eventuelt at undgaa Indblanding af Slægt eller Familie (Svogre, Svigerinder, Nevøer og Niecer etc.)?

To Livrenter bortfalder ved Dødsfald — hver for sig —, og det ønskes blot, at den længstlevende Ægtefælle skal have fuld Raadighed over Boet.

»*A. H.*«

Svar: Efter Loven har den Længstlevende Ret til at sidde i uskiftet Bo og faar derved den fulde Raadighed over hele Boet. Familien kan saaledes ikke kræve Skifte ved Førstafdødes Død, men hvis den Længstlevende gifter sig igen, skal Boet skiftes.

Spm.: Deres Spørgsmaal, som De ikke ønsker refereret, men besvaret under Mrk. »S. P.«, gaar ud paa følgende:

De er separeret fra Deres Mand, men taler med ham meget ofte. De har flere Gange været hjemme hos ham, og har haft Forhold til ham. De spørger, hvor meget der skal til, for at en Separation er brudt.

Det, der skal til, for at en Separation er brudt, er en fælles Beslutning om at flytte sammen igen, og man skal helst have foretaget Skridt til at flytte sammen, men hvis De til Stadighed regelmæssigt kommer sammen med Deres Mand, og har Forhold til ham, vil man utvivlsomt ogsaa komme til det Resultat, at Separationen ikke længere bestaar. For Deres Vedkommende vilde vi mene, at Separationen stadig bestaar, men hvis De fortsætter paa samme Maade, kan den ikke i Længden blive bestaaende.

Spm.: Undertegnede er Indehaver af et lille Sommerserveringssted ved Stranden (uden Udskænkning af stærke Drikke) bestaaende af et Serveringslokale, et lille Værelse med 4 Køjer og Køkken. Har jeg Lov til efter Lukketid, naar de betalende Gæster har forladt Lokalet, da at have min herboende Familie og Bekendte som mine Gæster i Serveringslokalet?

Jeg har jo ikke andre Steder at modtage dem i den Tid, jeg driver min Virksomhed, da jeg den øvrige Tid af Aaret bor i Byen.

Vi er nogle Bekendte, der har drøftet Spørgsmaalet, og vilde gerne vide, hvorledes Forholdene er? *O. K.*

Svar: Der er intet i Vejen for, at De kan have private Gæster i Restaurationslokalet efter Lukketid, men Forudsætningen er naturligvis, at Restaurationen virkelig er lukket, og at Deres Gæster ogsaa er private, saaledes at De ikke modtager Betaling af dem.

Singalwatte

Foretrækkes af The-Kendere

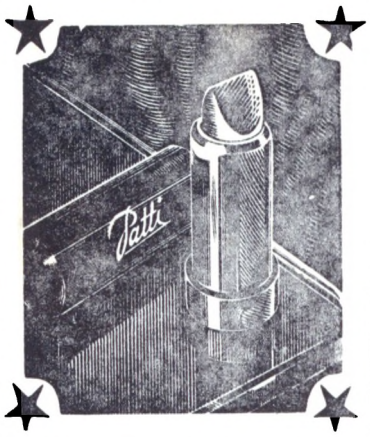

Farveglød til Læberne
Giv Deres Mund frisk og raffineret Charme med den fornemme PATTI Læbestift. Den faas stadig i Skruehylster. . . . . Pris Kr. 6,85

Imperial. Central 10,806.

HEIDELBERG
LAGER-EDDIKE
fuldkommen sikker

DE DANSKE EDDIKEBRYGGERIER C. LANGE

S. L. Møllers Bogtrykkeri, København. 442315

My Heart's Desire

Julen er Ønskernes festlige Tid — og den moderne Kvinde ønsker sig af Hjertet en Gave fra Elizabeth Arden. ***My** Heart's Desire* er en ny og yndig rosa Gave i Hjerteform, der rummer tre smukke Flasker — Skin Tonic, flydende Brillantine og Eau de Cologne. Tilsammen er de en fin Kompliment til Haarets og Hudens Skønhed — og til den personlige Yndighed.

My Heart's Desire med Duft af Blue Grass eller Night & Day — Kr. 25,00.

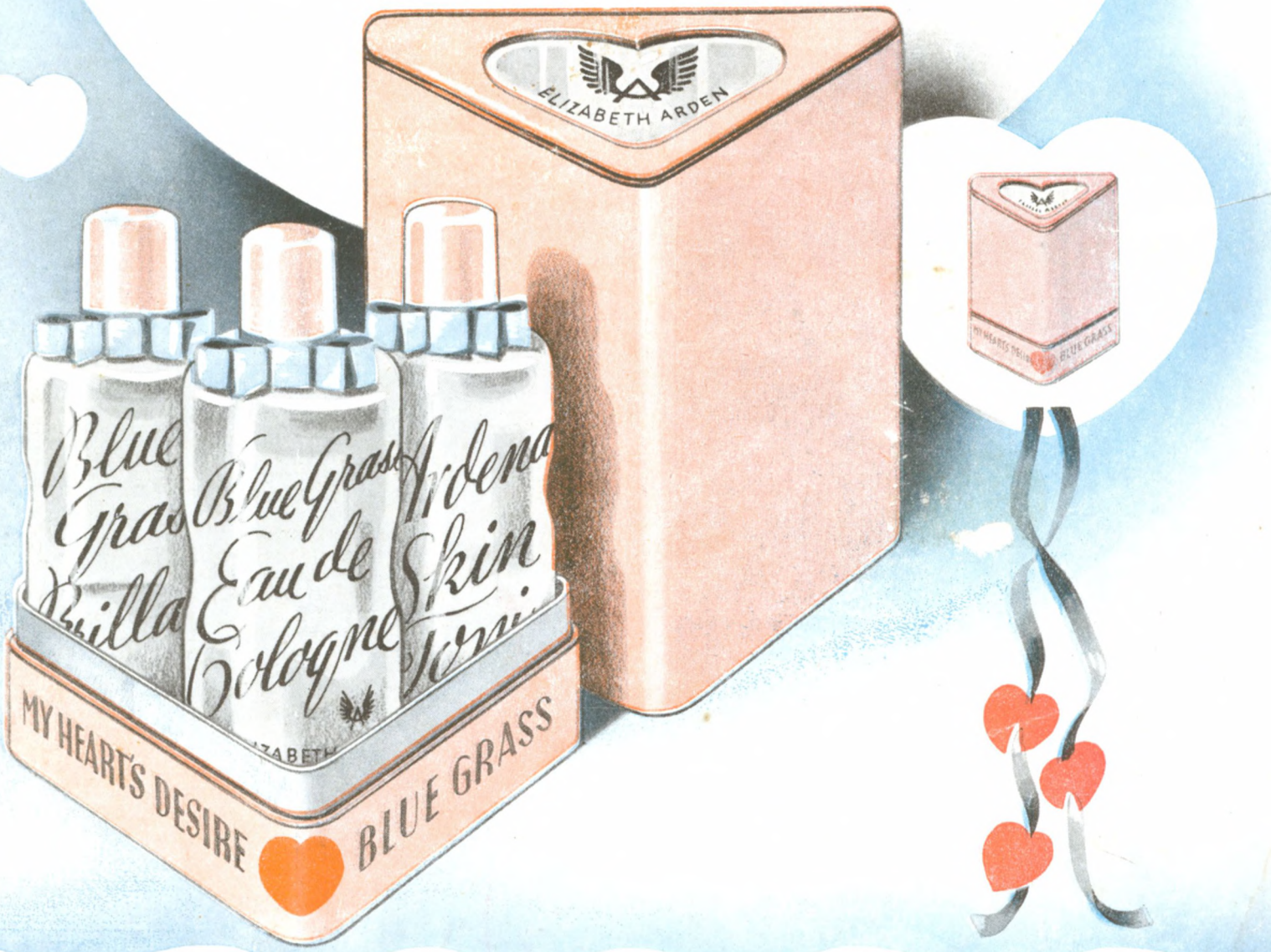

Elizabeth Arden